

Styx Märke

Hanna Blixt

Styx Märke

ILLUSTRATÖR
THERÉSE LARSSON, TESS OF SWEDEN

 Bubo förlag

Äventyren i Sagofallen

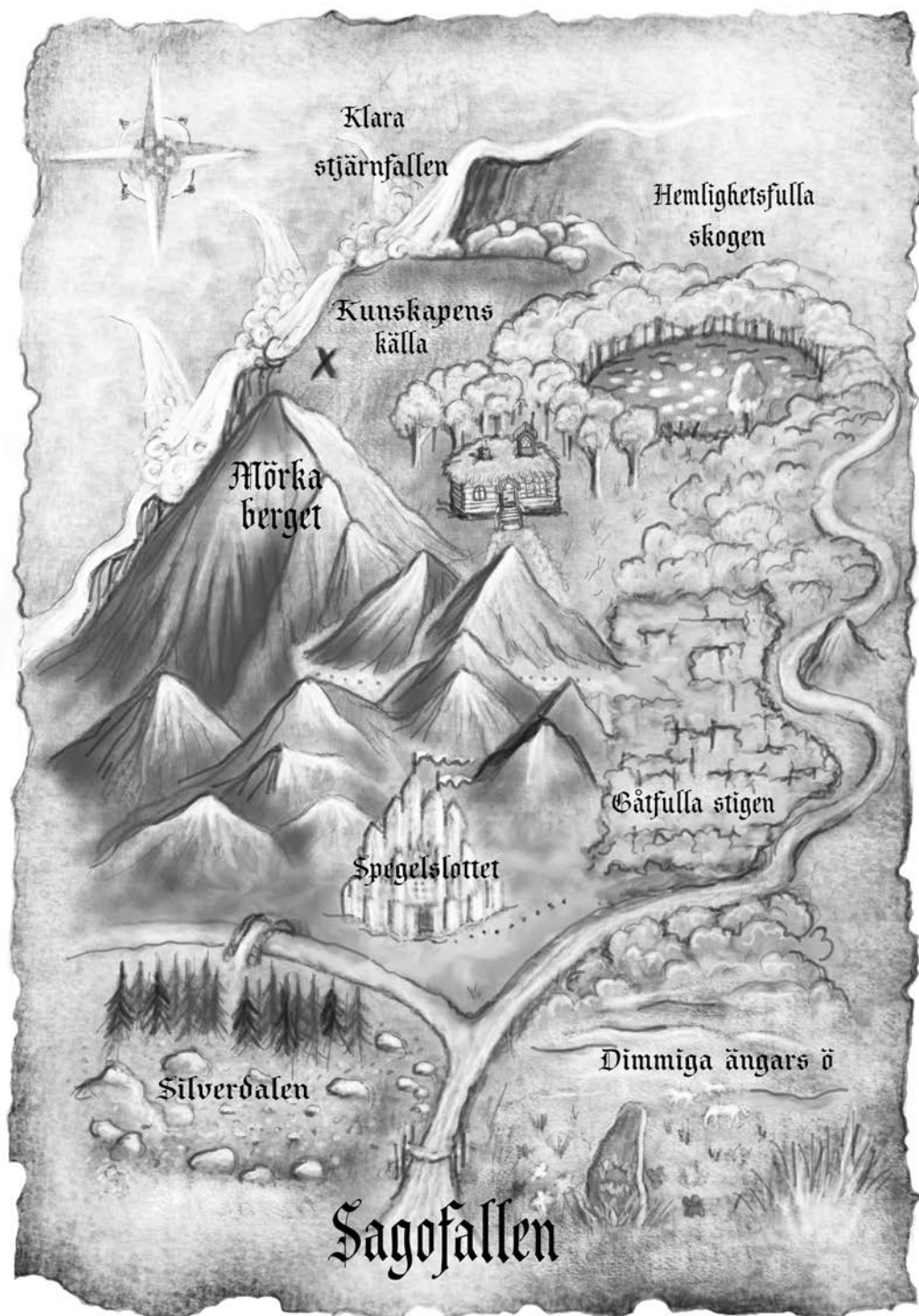
Styx märke
Svarta damen
Vita löparen
Den magiska rustningen

Copyright © 2016 Hanna Blixt
Utgiven av Bubo förlag
79341 Insjön

Hemsida: www.hannablixt.com
E-mail: writer@hannablixt.com

Illustratör: Therése Larsson, Tess of Sweden

ISBN: 978-91-984348-6-6
Tryck: Dardedze Holografija, Lettland 2018
Andra upplagan

Klara
stjärnfallen

Hemlighetsfulla
skogen

Kunskapens
källa

Mörka
berget

Gåtfulla stigen

Spegelslottet

Silverdalen

Dimmiga ängars ö

Sagofallen

Kapitel 1

– Skynda dig! De närmar sig!

Sofia drar i sin lillebrors hand.

– Jag är rädd!

Leo tittar på Sofia med sina blå uppspärade ögon. Sofia ser allvaret i hans blick och det gör ont i henne.

– Jag med, men vi har inget val, det vet du, säger hon. Aldrig att jag låter dem sätta Styx märke på oss.

Sofia lägger en tröstande arm om Leos smala axlar.

Den mörka höstnatten som omger dem är ödslig och full av främmande skuggor. Betonghusen är sargade. En del byggnader helt jämnade med marken. Allting är grått och de

mörka gatorna är täckta av ett tjockt lager aska.

– Vi måste hålla oss borta från gatlyktorna, säger Sofia. Annars riskerar vi att bli sedda.

Sekunden efter stelnar både Sofia och Leo till, för bakom dem hörs nu röster. De försöker göra sig osynliga i skydd av mörkret. Rösterna kommer närmare och de verkar vara flera.

– Vänta bara tills jag får tag på dem, säger en mörk och elak röst. Då blir det synd om dem.

– Jag tyckte jag såg något där framme, säger en annan, minst lika otäck röst.

Sofia tar ett hårdare tag om Leos hand och börjar springa. Hukande springer de förbi byggnad efter byggnad. Var ska de gömma sig?

– Vi måste ut ur stan, flåsar hon.

Sofia känner hur det bränner i lungorna. Efter en stund känner hon även blodsmak i munnen. I utkanten av staden ser de på håll hur något stort och brunt tornar upp sig framför dem. Det ser ut som en stor ek.

– Där, föreslår Leo. Vi gömmer oss bakom trädet. Jag orkar inte springa längre.

Med en sista kraftansträngning når de trädet och kastar sig in i skydd där bakom. Huller om buller ligger de på den kalla marken och kippar efter andan. Bara de inte blivit upptäckta.

– Titta! Det är ett hål här i trädet, utbrister Leo. Eken är ihålig!

Mycket riktigt. På baksidan av trädet finns ett hål, stort nog att krypa in i. Sofia och Leo försvinner in genom öppningen och omsluts därefter av trädets skyddande stam. Det var i sista stund, för strax hör de röster alldeles nära.

– Jag är säker på att jag såg dem springa mot det här trädet. Nu har vi dem allt.

– Det är så korkat att försöka fly. Alla kommer få Styx märke ändå. Det blir bara otrevligare för dem att streta emot. Tatueringen kan ju slinta... säger rösten och skrattar rått.

De båda syskonen håller hårt om varandra, övertygade om att de när som helst kommer att bli upptäckta. Det desperata försöket att fly undan hade misslyckats.

Då händer något de inte är beredda på. Framför ögonen på dem börjar trädets öppning sakta sluta sig. Rösterna hörs för varje sekund längre och längre bort. Till slut hörs de inte alls. Det blir alldeles tyst omkring dem, så när som på deras egna bultande hjärtslag. Sofia hoppas att de hårda slagen inte ska eka genom trädet och röja deras gömställe.

Runt dem är det nu alldeles svart.

– Vad händer, viskar Leo. Tänk om vi är fast här för alltid?

Kapitel 2

Tankarna är många. Klara och diffusa. Sofia och Leos hjärnor arbetar på högvarv. Ska de någonsin komma ut ur trädet? Och om de gör det, vad ska hända med dem? Kommer Styx att regera världen för alltid? Betyder det att ondskan i så fall har segrat en gång för alla? Kan det vara så att mänskligheten nu står helt utan hopp?

Efter något som känns som en evighet syns äntligen en ljustrimma. Hålet i eken börjar sakta öppna sig igen. Sofia håller andan. Hon lyssnar spánt, men inga röster hörs längre.

– De måste ha gått nu. Kom, viskar Sofia.

De klättrar försiktigt ut genom öppningen. Förundrade ser de sig omkring. Sofia blinkar med ögonen flera gånger för att anpassa sig till det skarpa ljuset. Kvar finns inga mörka gator och betonghus i spillror. Grönskan som omger dem badar i ljus. Rakt under deras fötter finns frodigt grönt gräs och färgglada blommor. Framför dem en sommaräng och ovanför deras huvuden en klarblå himmel. En citronfjäril sätter sig på Sofias utsträckta pekfinger och klipper med vingarna några gånger, innan den åter fortsätter sin färd. Hon upptäcker till sin förvåning att både hon själv och Leo har lätta sommarkläder på sig.

– Vart har vi kommit? utbrister Leo hänfört.

– Kanske har vi dött och är i himlen, svarar Sofia. Aj! säger hon sedan förargat. Varför nöp du mig?

– Nu vet vi att vi inte drömmer i alla fall och skönt är väl det. Om det här är en dröm vill jag inte vakna, säger Leo.

Sofia kan inte släppa kullarna framför sig med blicken. Nyanserna är så starka. Ängen de står på så grön. Kullarna och bergen långt där borta lila- och blåskimrande.

Leo håller armarna rakt ut och springer iväg över ängen med ansiktet vänt upp mot solen.

– Vänta!

Sofia springer efter. Leo har hunnit ett långt stycke innan hon äntligen hinner ikapp honom. Han har stannat vid

en stenstod som reser sig flera meter från marken. Hon ser hur han noggrant granskar den stora stenen.

– Vad betyder det här? undrar han.

Sofia ser nu också att det på stenen finns flera inskriptioner och symboler som hon aldrig tidigare har sett.

– Det är bara en massa konstiga tecken. Hur ska jag veta det? säger hon och rycker på axlarna.

Leo rätar på sig och tittar förebrående på sin syster.

– Det ser du väl? Det står ju:

Då knoppar brista

I denna värld

De hoppet mista

Skall visa deras härd

De provas skall

Lyckas, eller bli ert fall

Sofia tittar förvånad på sin bror.

– Kan du läsa det där? Jag ser bara konstiga tecken.

Leo ser lika förvånad ut han.

– Du ser väl att det är vanliga bokstäver, men vad betyder det? säger han.

På ängen framför dem svävar dimslöjor strax ovanför marken. I fjärran galopperar vita hästar över vidderna. Några av dem betar i det höga gräset. En flicka med snö vitt långt

hår och en vit fladdrande klänning kommer mot dem. Hennes läppar är röda och ögonen djupblå. Sofias blick fastnar vid hennes hår. I solens sken ser det nästan ut som att det glöder.

– Jag har väntat på er, säger flickan.

Kapitel 3

Sofia och Leo tittar på varandra. Vad då väntat på dem?

– Kom med mig, ber flickan med det långa vita håret.

Leo nickar till svar på Sofias frågande blick. De följer båda med henne under tystnad.

– Jag heter Tilia, säger flickan efter en stunds promenad och visar med en gest att de ska slå sig ner i gräset, invid en porlande bäck.

Hon ställer sig på tå och plockar ner några gröna löv från den lummiga björken, som sträcker sig fram ovanför deras huvuden.

– Ni kommer behöva de här löven, de innehåller *sanningens elixir*, säger hon allvarligt. Förvara dem väl.

Tilia tar fram en skir silkespåse med guldtrådar och stoppar varsamt ner dem, ett efter ett.

– Vad då sanningens elixir? Och var är vi egentligen? undrar Sofia, som tvekar innan hon till slut tar emot den framsträckta silkespåsen.

– Mer om elixiret behöver ni inte veta nu. Ni kommer att förstå när tiden är inne, svarar Tilia. Ni är på Dimmiga ängars ö i Sagofallen. Vårt land har fått namn efter en plats vi håller varmt om hjärtat.

Tilia suckar tungt och fortsätter.

– Men vårt land är hotat. Mörkret tätnar. Allt hänger nu på er om inte mörkret helt ska ta över.

– På oss? Vad menar du?

Sofia höjer förvånat på ögonbrynen.

– Ja, precis, flickor Leo in. Du måste ha tagit fel!

Hela hans ansiktsuttryck är fullt av tvivel.

– Är ni inte Sofia och Leo, från landet långt där borta? frågar Tilia. Barn till Norea och Karl, ledare för motståndsrörelsen mot Styx?

Båda nickar sakta till svar.

– Ni ser, bara en dotter och en son med rena hjärtan, som är osjälviska och som håller fast vid det goda, kan klara uppdraget. Men sanningen är den att ni kommer att möta

många faror på er väg. Kanske kommer ni inte att lyckas. Mörkrets krafter är utbredda, ni måste vara på er vakt.

– Och om vi vägrar?

Frågan kommer från Sofia. Hon känner hur en kamp pågår inombords. Hon gillar inte alls äventyr och dessutom har hon sin bror att tänka på.

– Det finns alltid ett val, svarar Tilia. Men om ni inte försöker kommer både vår värld och er egen att förgås av ondska.

Sofia ryser. Deras egen värld. Hon mindes tillbaka hur deras tillvaro hade varit innan den invaderades av Styx. Hur hennes föräldrar hade varit lyckliga. Hur de hade kysst henne och Leo ömt på pannan varje dag innan de gått till arbetet. Det var innan föräldrarna en dag var försvunna. Huset hade stått tomt när Sofia och Leo kommit hem från skolan. På dörren var Styx märke inristat med en kniv och ordet föräldare var klottrat på dörren med röd målarfärg.

Sofia möter Leos blick. Han har bestämt sig, det ser hon. Sofia nickar även hon, knappt märkbart tillbaka.

– Vad är det vi måste göra? frågar Leo.

Tilia sticker ner sin hand i en korg och tar fram en ihoprullad karta. Den sträcker hon fram till Leo.

– Er väg är utstakad. Följ bara kartan. I slutet av er vandring kommer ni att hitta ett lås. Vrid om den här nyckeln i

låset. Vrid om den innan det är för sent. Det är ert uppdrag och det enda sättet att stoppa mörkrets utbredning.

Tilia sträcker fram en liten guldnyckel som sitter fäst på en smal guldkedja till Sofia. Med Leos hjälp fäster sedan

Sofia kedjan med nyckeln runt sin hals.

– Det är bra, men låt ingen annan se den, säger Tilia varnande. Till er hjälp får ni också denna, fortsätter hon och håller upp en näverlur.

– Vad ska vi med den till? undrar Leo.

– Blås i den, så får ni se.

Tilia ler hemlighetsfullt. Sofia tar emot luren och för den till sina läppar. Ett dovt ljud fortplantar sig strax över vidderna och med ens börjar marken under dem att skaka. Ett mullrande av galopperande hovar hörs.

En av de vita hästarna kommer som med vindens hastighet farande fram över ängen. När den kommer närmare ser Sofia att det inte är en häst. Varelsen har ett långt vitt horn i pannan. Det är en enhörning!

– Det här är Månstråle, presenterar Tilia. När helst ni behöver hans hjälp, blås bara i luren. Han kommer bära er på sin rygg. Dessvärre tål han inte mörker, han kan bara hjälpa er när det är dagsljus.

Sofia tittar förundrat på enhörningen. Vilken vacker varelse! Vit silverskimrande man, snövit mjuk päls och varma själfulla ögon. Hon stryker honom varsamt över halsen och hoppar sedan med ett vigt språng upp och svänger benet över den kraftfulla ryggen. Leo får sitta längst fram.

– Månstråle känner era känslor och läser era tankar. Ni behöver bara tänka så vet han vart ni vill gå, förklarar Tilia.

Leo rullar upp kartan och läser högt:

– *Silverdalen*. Det låter som ett trevligt ställe, tillägger han. Då så Månstråle, då ger vi oss iväg.

– Jag glömde nästan, ropar Tilia efter dem. Vad ni än gör, ta inte emot något från någon. Då är det ute med oss allihop. Vi vet inte vilka som fallit i mörker. Det enda vi med säkerhet vet, är att det är många som kommer att försöka hindra er på er väg. Bara de med Snöugglans sigill kan ni helt säkert lita på. Må enhörningarnas styrka vara med er på er färd!

– Hur ser det där sigillet ut? ropar Leo tillbaka.

Men Tilia är redan utom hörhåll.

Kapitel 4

Sofia och Leo håller ett stadigt tag om Månstråles man när de susar fram över ängarna. Sofia tycker nästan det känns som att de svävar ovanför marken. Vinden har fått grepp om hennes hår och slänger med det från sida till sida. Känslan av att se de gröna ängarna och de vackra vita björkarna fara förbi uppiifrån enhörningens rygg känns både överklig och härlig på samma gång.

Efter en liten stund kommer de till en bro bestående av smala träplankor. Månstråle saktar in.

– Den här bron leder oss bort från Dimmiga ängars ö,

förklarar Leo, som håller i kartan.

Bara bron inte går sönder, tänker Sofia nervöst. Hon tar ett krampaktigt tag om Månstråles man. Månstråle frustar och skakar på huvudet, som om han ville säga något. Sedan trippar han lugnt och försiktigt över till den andra sidan.

– Tack, viskar Sofia. Jag förstår att du kände av min rädsla.

Hon smeker honom ömt över den silverstänkta manen.

På den andra sidan bron möts de av täta gröna skogsdungar och utbredda mossbevuxna gläntor. Vildrosorna är fulla med knoppar, körsbärsträden har slagit ut i full blom. Bokarna med sina skira bladverk bildar ett tak med sina gröna kronor högt ovanför dem. Överallt där det finns gräs växer det också blommor i hundratals olika nyanser. Doften av honung och lavendel är stark. Sofia tar några djupa andetag och känner sig nästan yr av väldoften.

Efter hand förändras landskapet. Det blir betydligt kargare och i horisonten ser de något som glittrar. Då de kommer närmare förstår de att de måste ha anlänt till Silverdalen, för det som på håll glittrade och blänkter, ser de nu är äkta silver. En bit bort i dalen ser Sofia och Leo en lustig syn. Svarta och vita rutor och ovanpå dem stora pjäser. Ett stort schackspel!

– Ska vi spela ett parti? frågar Leo förvåntansfullt. Du vet att jag älskar att spela schack!

När Sofia och Leo närmar sig rutorna blir de förvånade.

De hör hur schackpjäserna pratar och bråkar med varandra. En svart häst gnäggjar högljutt och vänder ryggen till en av de vita pjäserna, men han lämnar inte sin ruta.

– Vem av oss tillhör ni, frågar Svarta kungen Sofia och Leo, när de kommit fram till schackspelet.

Sofia bara gapar.

– Jag tror han pratar med oss, viskar Leo.

– Nå, hur ska ni ha det, säger Svarta kungen igen, nu i något förargad ton.

– Vad då tillhör? säger Sofia.

Vilken konstig fråga. Hon har stigit av Månstråle och försöker gå runt schackspelet, men flera av de svarta schackpjäserna faller ut sina lansar och hindrar hennes väg.

– Ni får inte passera här om ni inte svarar på frågan, säger kungen uppfordrande.

– I så fall Vita kungen, svarar Sofia och tänker att de vita rimligtvis borde vara de goda. Om det nu finns några schackpjäser som är goda och onda, tänker hon vidare.

– Då får vi väl hoppas att de inte förlorar, säger Svarta kungen och ler.

Men Sofia tycker inte han ser särskilt glad ut. Det är något över honom som får henne att rysa av obehag. Hans röst låter hotfull.

– Spelet kan börja! säger han.

Tornpjäserna blåser högtidligt i sina trumpeter.

Sofia och Leo lämnar de märkliga schackpjäserna bakom sig. Sofia tycker det känns skönt att komma bort från Svarta kungen, dessutom har Leo fått syn på något längre bort i Silverdalen, som även fångar hennes intresse. Från den ena sidan av dalen, till den andra, sträcker sig ett bälte med silvergranar. I granarna finns kottar, även de av äkta silver. I själva verket finns det inte några andra färger i Silverdalen, förutom just silver. Det är just därför deras blickar dras till något. Något med färg. Bakom några stenar och risiga buskar med silverspröt sticker det upp något rött.

När de kommer närmare ser de att det är en liten dvärg med långt grått skägg och en stor röd mössa på huvudet.

– Hjälp mig, ber dvärgen ynkligt då han ser Sofia och Leo.

Sofia böjer sig ner och ser att dvärgen sitter fast med foten i en björnfälla.

– Åh, din stackare, säger hon. Klart vi ska hjälpa dig!

Sedan vänder hon sig till Leo.

– Ta tag här. På tre drar du allt vad du orkar. Jag försöker dra den här delen åt motsatt håll. Ett, två, tre!

Björnfällan är rysligt tung, men med gemensamma krafter lyckas de till slut få isär taggarna tillräckligt mycket. Dvärgen drar mödosamt ur sitt ben. Sofia konstaterar lättat att benet inte verkar vara brutet.

– Hur ska jag kunna tacka er, säger dvärgen. Om det inte

varit för er hade jag säkert svultit ihjäl. Jo, nu vet jag, fortsätter han. Det finns en hemlig silvergruva här, som bara några få utvalda vet om. Jag är strax tillbaka.

Sofia och Leo följer förundrat dvärgens framfart. Under en av silvergranarna dyker han ner och ett tag ser de bara hans sprattlande fötter sticka fram. Sedan försvinner dvärgen för en stund helt ur sikte. Han kommer upp igen ur ett hål i marken, inte långt ifrån där de befinner sig. Han håller en stor och glittrande silvertacka i handen.

– Den här vill jag att ni ska ha, säger dvärgen och lägger huvudet på sned. Ni ska veta att det inte är någon vanlig silvertacka. Med den här i er ägo kommer allt ni tar i att förvandlas till silver. Ni kommer bli rikast i världen och ingen kommer någonsin att kunna mäta sig med er i rikedom.

Sofia ryggar tillbaka. Hon ser en bild inne i sitt huvud hur en svart bonde sceniskt knockar en vit bonde av spelplanen. Med ett dovt ekande läte blir den vita pjäsen liggande till synes livlös på marken.

– Leo! Jag tycker inte vi ska ta emot gåvan, säger Sofia med bestämd röst och försöker få Leo med sig.

Hon lägger sin hand på hans axel. Men Leo släpper inte silvertackan med blicken.

– Vi kan köpa allt vi någonsin velat ha. Allt vi någonsin drömt om, mumlar han.

– Leo! Kommer du inte ihåg vad Tilia sa? Vad som än

händer får vi inte ta emot något från någon. Då är det ute med oss.

Leo verkar inte höra henne. Hans färg i ansiktet har antagit en konstig gråaktig ton och hans ögon stirrar tomt framför sig. Som i trans går han fram mot dvärgens framsträckta hand, där silvertackan glittrar i all sin prakt.

Kapitel 5

Leo är bara decimeter från dvärgen och sträcker sig mot den gnistrande silvertackan. Sofia inser att hon måste stoppa Leo på något sätt, men hur? Hon känner hur paniken börjar bryta ut. Då kommer hon plötsligt ihåg bladen. Sanningens elixir! De ligger i den lilla silkespåsen, som är fäst i hennes bälte. Sofia sliter snabbt loss påsen och tar fram ett blad. Hon hinner inte tänka utan handlar instinktivt. Bladet viker hon på mitten och dropparna från bladet för hon till Leos läppar. Hon lyckas placera en droppe rakt på hans underläpp, som Leo reflexmässigt slickar i sig med tungspetsen. Precis i rörelsen stannar han upp. Sofia ser hur den rosa fär-

gen på hans kinder med ens kommer tillbaka och blicken blir åter klar. Leo ruskar på huvudet och stirrar på varelsen framför sig, för nu ser han att det inte längre är en dvärg. Framför dem står en ful och mörk varelse. Ansiktet är runt som ett klot. Öronen är stora och blomkålsformade. Baktill har den en lång hårig svans och det osar illaluktande om den. Sofia tycker stanken påminner om svavel. Den motbjudande doften får henne att må illa. Men det hon mest lägger märke till är ändå varelsens ögon. De är stora som tallrikar och otäckt rödaktiga. Både Sofia och Leo tar ett steg bakåt.

– Han ser ut som ett troll ur sagoböckerna, säger Sofia förfärat.

När varelsen märker att han misslyckats ger han upp ett illtjut och hoppar jämfota av vrede. Tjock svart rök väller upp från marken och stiger upp över trollet. Då röken har lagt sig igen, är trollet borta.

– Såg du, röken slukade trollet mitt framför ögonen på oss! Det var nära ögat, säger Leo.

– Det var bladet, sanningens elixir, som räddade oss, säger Sofia och håller upp påsen framför Leo innan hon fäster tillbaka den i sitt bälte.

Då ser hon hur Leo ryggar tillbaka.

– Såg du det där? frågar han upprymt.

– Såg vad då?

Det var som en bild i mitt inre. Jag såg hur en vit bonde slog bort en svart spelpjäs från schackbrädet.

– Nej, men jag förstår vad du såg, svarar Sofia långsamt. Jag såg samma sak för en stund sedan, men då var det en svart bonde som slog undan en vit.

– Men det var så levande, säger Leo. Det känns som om det var på riktigt!

Sofia och Leo vandrar vidare längs Silverdalen och ser att det gröna gräset åter börjar breda ut sig ett stycke längre bort. De stannar till vid en porlande bäck. Vattnet ser allde-

les klart ut. På botten finns gnistrande silverstenar.

– Tror du att vi vågar dricka vattnet? frågar Sofia.

– Vattnet är ju inte stillastående, utan i rörelse, svarar Leo. Det borde vara okej. Men helt säker är jag förstås inte, tillägger han. Kanske silverstenarna har förgiftat det?

Sofia känner hur strupen bränner av törst. Hon bestämmer sig för att ta risken och böjer sig ner med kupade händer. Därefter smackar hon nöjt.

– Det var det godaste vattnet jag någonsin druckit.

Även Leo suger i sig några klunkar. Han nickar medhållande.

Därefter tar han upp en stor sten och kastar den i bäcken. Vattnet stänker åt alla håll. Han tar på nytt upp en sten, en plattare den här gången och försöker få den att studsas på ytan. Sofia sträcker ut sig i gräset. Hon följer molnen högt ovanför sig med blicken. Molnmassorna bildar olika figurer. Hon tycker sig precis se en stor svan, eller är det en uggla? Molntussarna dras ut igen och figuren försvinner. Men känslan dröjer sig kvar. Molninformationerna har fått Sofia att tänka på Snöugglans sigill. Hur ser det där sigillet ut egentligen? Tänk om de inte känner igen det när de ser det. Hon ryser, men bestämmer sig för att inte säga något till Leo. Det vore dumt att oroa honom i onödan. Leo är nu färdig med stenkastandet och sätter sig ner i gräset han också. Han tar upp kartan och rullar försiktigt ut den.

– Vi är här, i Silverdalen. Nu ska vi alltså ta oss vidare till Spegelslottet. Det ligger här borta, inte långt ifrån där vi befinner oss, säger han och visar med fingret på kartan.

– Vi måste skynda oss, det är snart skymning, säger Sofia tvärt. Titta på himlen. Det har mörknat betydligt på bara några minuter.

Hon darrar till när hon tänker på att de snart kommer vara utelämnade åt mörkrets lurande faror.

– Men var är Månstråle?

Sofia har inte tänkt på honom på en lång stund och upptäcker till sin förskräckelse att han inte längre syns till. Han måste ha försvunnit medan de vilade vid bäcken. Hon tar upp sin näverlur och blåser i den. Både Sofia och Leo står stilla och lyssnar. Inte ett ljud hörs. Sofia försöker en gång till. Ett dovt läte kommer återigen ut från luren, men inget klapprande från galopperande hovar.

– Det är ingen idé. Kommer du inte ihåg vad Tilia sa? påminner Leo. Månstråle tål inte mörker. Han har gett sig av. Vi får helt enkelt gå den sista biten själva.

Då Sofia och Leo kommit över en kulle och runt en krök ser de Spegelslottet långt där borta. Det skimrar och glänsar. Tinnarna och tornen är täckta av speglar. Det är verkligen sagolikt vackert, tänker Sofia. Solen är nu på väg ner över bergen bakom slottet.

– En vit bonde till. Såg du, den föll! utbrister Leo.

Sofia tittar på honom med uppspärrade ögon. Vad det än betyder, var det inget bra, det var hon helt säker på. Då hörs ett väsande läte en bit bakom dem. Sofia snurrar runt och det som möter hennes blick får henne att bli alldeles stel av skräck. Ur marken har tjock svart rök börjat välla upp och den förökar sig fort. Röken börjar nu ringla åt deras håll.

– Spring! vrålar Leo.

Det hade han inte behövt säga. Sofia har sett hur röken tätat och äntligen börjar hennes ben lyda henne igen. Sofia och Leo springer båda så snabbt de förmår, men röken tar in på dem. Närmare och närmare kommer den för varje meter som går. Frågan är om de ska nå fram till Spegelslottet i tid?

Kapitel 6

Som av en osynlig hand fälls vindbryggan ner när de närmar sig slottet. Flämtande sjunker barnen ihop i en hög på marmorgolvet, på insidan av slottets skyddande murar. Sofia känner att hela världen snurrar runt omkring henne. En lång stund bara ligger hon där och kippar efter andan. Hon blundar fortfarande hårt och väntar på att röken ska omringa och sluka henne. Då känner hon hur någon tar ett stadigt tag om hennes arm.

– Den är borta, säger Leo. Såg du? Röken bara försvann!

Han släpper hennes arm och hjälper henne upp på fötter. Sofia tittar sig häpet omkring. Vart har de kommit

egentligen? Från golv till tak täcks väggarna av speglar. Alla i olika inramningar. I taket hänger en stor kristallkrona, även den täckt med speglar. Den kastar ljusreflexer över hela den upplysta tronsalen. Två stora harar, båda med kläder på sig, kommer hoppande på baktassarna. Leo ser på dem med förundran. Några sådana varelser trodde han aldrig att han skulle få se ens i sin livligaste fantasi. Då hararna närmar sig barnen, frågar haren med det vitblommiga förklädet:

– Vilka har vi den äran att råka?

Leo bara gapar.

– Hörde du, viskar han till Sofia. Djuren kan prata.

– Jo, långa öron har vi också och därmed väldigt bra hörsel, fortsätter haren vänligt. Du kan kalla mig Amalia.

– Jag heter Leo, säger Leo och bockar djupt.

– Mitt namn är Sofia, säger Sofia högtidligt och niger så fint hon kan.

Hur passar det sig annars att hälsa på talande harar i ett slott fullt av speglar?

– Jag är Hubert, säger haren med de gröna byxorna och den svarta rocken och sträcker fram tassan.

– Nog med artighetsfraser nu. Kom med här, ber Amalia. Ni ser ut att behöva vila.

Sofia och Leo är så trötta att de följer med utan att protestera. De går genom en lång korridor. På väggarna hänger porträttavlor av kungar, alla med pråliga guldramar.

På golvet framför dem löper en lång röd matta med guldkant. Vid en av trädörrarna i korridoren stannar Amalia.

– Här kan ni tvätta er och om ni vill är ni fria att stanna över natten, säger hon vänligt och öppnar dörren.

Hon vinkar åt dem att kliva in. Därefter vänder hon sig om och skuttar tillbaka samma väg som de just kommit. Snart är korridoren återigen ödslig och tom. Sofia och Leo tar ett försiktigt steg in i rummet. Golvet och taket består av mörka träplankor. Väggarna är vita, så när som på en vägg som är mörkblå med glimmande stjärnor. Sofia stannar upp och stirrar förbluffat på stjärnorna på väggen. Hon ser hur olika stjärnbilder träder fram mitt framför hennes ögon och hon skulle kunna svära på att stjärnorna rör sig. Leo verkar inte lägga märke till stjärnväggen. Han har hoppat upp i den stora sängen som finns placerad i mitten av rummet. Sängen är omgiven av en sänghimmel med röd plysch.

– Det kan inte bli så mycket bättre, säger Leo nöjt och låter huvudet vila mot de mjuka kuddarna.

Sofia upptäcker att det i anslutning till sovrummet även finns ett badrum. I badrummet finns ett stort runt badkar upphöjt på lejon tassar och på ett litet toalettbord är handdukar, tvål och en kanna med vatten framställt.

– Jag skulle gärna ta ett bad, säger Sofia. Tro mig, det behöver du också göra.

Hon rynkar markerande på näsan.

Leo himlar med ögonen. Storasystrar, det var precis vad man kunde förvänta sig.

– Tror du verkligen vi kan lita på Amalia? fortsätter Sofia. Hon verkar trevlig, men det gjorde ju dvärgen i Silverdalen också. Tänk om det är en fälla!

Just som hon säger detta, knackar det på dörren.

– Vem kan det vara? säger Leo oroligt.

Han tvekar ett ögonblick innan han tar mod till sig och trycker ner handtaget. Utanför dörren står Amalia. Hon har med sig en stor bricka med två bägare i silver.

– Lite näring måste ni allt få i er. Här är hälsosamma grönsaker och saffranspannkakor med björnbärssylt.

Leo tvekar. Han vet att de inte får ta emot något, men magen knorrar högljutt och äta måste de ju göra. Då får han syn på något som sitter på Amalias handled. Runt tassens finns ett tunt guldarmband med en symbol av en snöuggla. Snöugglan i symbolen har vita fjädrar och runda ögon. Kan det vara ...?

– Snöugglans sigill? flämtar Sofia.

Hon har också fått syn på armbandet och vet med ens inom sig att det är samma sigill som Tilia pratade om. Hon minns också vad Tilia sa, att bara de med Snöugglans sigill kan de helt säkert lita på.

Medan Sofia ännu uttalar orden, ser Leo för sin inre syn hur ett stort svart torn välts av schackbrädet. Kvar på rutan

står en vit löpare. Amalia ler.

– Det är bra att ni är försiktiga, men jag vill er inget ont.

Därefter ser hon allvarligare ut och fortsätter:

– För varje dag som går faller fler offer för mörkret. Det är kusligt. Vi vet inte längre vilka vi kan lita på. Men än finns det några som är goda. Än finns det hopp!

Efter ett värmande bad och efter att ha tittat på den besynnerliga väggen full med stjärnor och drömt sig bort till oändligheten, gäspar Sofia stort. Leo har redan lagt sig till rätta i sängen, mätt och belåten efter den goda måltiden. På de mjuka madrasserna, och på de ytterst behagfulla dunkud-

darna, dröjer det sedan inte många sekunder innan de båda syskonen sover djupt.

Dagen därpå vaknar Sofia och Leo med ett ryck. I slottet hörs hög musik och glada skratt. Då de kommit i de nya kläderna som Amalia lämnat åt dem och ut i stora salen, ser de att den är full av människor. De har alla fantasifulla dräkter på sig och en del av dem dansar.

– En maskeradbal, utbrister Sofia förtjust.

Hon känner pirret i magen. Det här är för bra för att vara sant.

– Jag tycker inte vi ska stanna. Vi måste vidare, säger Leo, som vare sig är mycket för dans eller att klä ut sig.

– Var inte så tråkig. Bara en liten stund, ber Sofia.

I taket snurrar ett gigantiskt klot omgärdat av tusentals små spegelskärvor. Klotet kastar ljusskuggor och reflexer runt omkring dem och gör att det längs med alla väggar i tronsalen glittrar som av diamanter. På borden dignar det av mat. Läckra frukter är uppdukade på silverfat, allt inramat av pampiga kandelabrar. Sofia känner sig upprymd över att se alla glada människor. Det känns som en evighet sedan hon hörde någon skratta. Hon tittar beundrande på alla stilfulla maskeradkostymer och tjejnarnas vackra klänningar. En av tjejerna som står närmast Sofia har en ljusrosa klänning på sig och bär en mask. Masken är vit med rosa målade

partier runt ögonen. I pannan finns en blomma i blått och grönt och runt halsen har hon en krage av tyll. Trots att masken täcker halva hennes ansikte kan Sofia se att den andra tjejen är mycket vacker.

– Har du ingen mask? frågar en kille som kommit fram till Sofia.

Han är lång och stilig och tittar intresserat på Sofia. Själv bär han en svart mask med silverstreck runt ögonen.

– Nej, svarar hon blygt och stryker en lång brun hårtest bakom örat.

Hon känner att hon blir alldeles röd om kinderna. Att hon jämt ska bli så generad när någon kille försöker prata med henne. Sofia förebrår sig själv, men vad har hon att komma med mot alla andra tjejer, tänker hon.

– Då kan du få en av mig, säger han och drar fram en mask ur fickan. Det här är inte vilken mask som helst. För den till ansiktet och du kommer att bli den vackraste och populäraste tjejen, inte bara på balen, utan i hela riket. Ingen kommer någonsin att kunna mäta sin skönhet med din.

Sofia ser på masken. Den är svart till färgen. Runt ögonen finns glittrande stenar. På flera ställen finns pärlor och snirkliga silverpläteringar. Ett band av självaste guld ramar in kanten av masken. Hon känner hur allt annat försvinner. Hon bara måste ha den.

Kapitel 7

– Sofia! Jag såg bilden igen. En vit häst blev precis omkullvält på schackbrädet. Ta inte emot masken, vad du än gör!

Leo tittar uppmanande på Sofia. Sofia hör honom inte. Att få bli den vackraste flickan på balen, populär och beundrad av alla för sin skönhets skull. Det är mer än hon kan motstå.

– Sofia, gör det inte, ropar Leo och ger henne en lätt örfil på kinden för att försöka bryta förtrollningen.

Sofia reagerar inte ens. Hon släpper inte masken med blicken och börjar sträcka sig mot den. Bladet! tänker Leo desperat. Sanningens elixir. Det räddade oss sist. Han sliter

tag i påsen som sitter fastspänd i Sofias bälte och bryter ett blad. Precis innan Sofia vidrör masken gör droppen verkan. Det går ett sus genom folkskaran. Flera av människorna med masker, förvandlas framför ögonen på de förskräckta åskådarna, till otäcka varelser som påminner om troll. Likadana varelser som Sofia och Leo tidigare sett i Silverdalen. Från golvet väller det upp svart tät rök. Då röken har skingrats är varelserna helt försvunna. Sofia blinkar några gånger med ögonen.

– Vad hände egentligen? undrar hon förvånat. Allt är suddigt sedan jag vaknade i morse. Jag minns bara de glittrande speglarna, men jag såg precis en inre syn. En vit löpare tog just en svart häst.

Leo andas ut och kramar om sin syster.

– Jag förklarar senare, men nu måste vi vidare, innan något mer händer.

Innan de beger sig av ser Amalia till att de får rikligt med matsäck med sig inför den kommande färden. De tar farväl och Amalia vinkar efter dem med sin näsduk.

Utanför det vackra slottet som i dagsljuset fullkomligt glittrar, tar Sofia upp sin näverlur. Hon fyller lungorna med luft och strax hörs ljudet av galopperande hovar.

– Välkommen tillbaka vår fine vän, säger Sofia och tittar

in i Månstråles varma ögon.

Månstråle gnäggjar till svar och ruskar på huvudet så hela hans silverskimrande man svallar. Sofia klappar honom försiktigt över mulen och både hon och Leo hoppar sedan upp på hans rygg.

Leo tar återigen upp kartan.

– Kartan visar att vi nu ska ta oss till Gåtfulla stigen. Den ligger österut.

Mer hinner han inte säga innan Månstråle stegrar sig och sätter av i full galopp. De lämnar snabbt det vackra spegellandskapet bakom sig. Behagliga fridfulla hedar och blomstersköna ängar susar förbi dem. Likaså gräsbevuxna kullar med en och annan rosenbuske. På håll kan de se hur ett grönskande landskap av täta buskar tornar upp sig.

Då de kommer närmare ser de att buskarna bildar en tät-slutande mur.

– Hur ska vi ta oss fram nu? Hela vägen är avspärrad av höga buskar. Här kommer vi aldrig förbi, konstaterar Sofia besviket.

– Men det stod att vi skulle åt det här hållet, intygar Leo. Jag kan väl inte ha sett fel?

Han böjer sig ner och synar kartan igen. Sofia känner sig modfälld. Inte en öppning i den täta muren så långt ögat kan nå.

– Ser du skylten där? säger Leo upprymt och avbryter

Sofias dystra tankar.

Han har fått syn på något och pekar ivrigt på en stolpe ett stycke till höger, framför en av de högsta buskarna. Nu ser Sofia den också. På stolpen sitter en träskiva fastsurrad med rep. Hon anstränger sig för att försöka förstå de konstiga tecknen som finns inristade på träskivan. Kanske det där tecknet med flera streck kunde vara ett F, eller möjligtvis ett P? Det påminde ju ändå om deras egna bokstäver. Den där krumeluren skulle kunna vara ett S, men vad betyder i så fall PFFS? Hur hon än försöker är det som står på skylten helt obegripligt. Leo rynkar tankfullt på ögonbrynen. Sedan läser han högt:

Välkommen till Gåtfulla stigen

Stig in och sök

Där elden finns

Bildas en gök

Öppningen jag minns

Sofia tittar frågande på Leo, som rycker på axlarna.

– Jag kan tydligen läsa det, men att förstå det är en helt annan sak.

– Det här blir allt konstigare, säger Sofia med en rysning.

– Titta där borta till vänster om den mörka grenen, flämtar Leo. En stor öppning genom buskarna. Jag är säker på att

den inte fanns där tidigare. Tänk om det är en fälla? tillägger han oroligt.

– Kanske det, men vi måste nog ta den risken, annars kommer vi aldrig igenom här, säger Sofia och försöker låta övertygande.

Månstråle träder strax därefter in genom öppningen med de båda syskonen på ryggen. Bakom dem sluter sig bladverket som ett draperi. Nu finns det inte längre någon väg tillbaka. De befinner sig i en lång gång, omgärdad av täta buskar på båda sidor. Taket är täckt av mörka löv och de kan inte längre se solens skinande strålar. Gången är mörk och trång. Då de kommit längst bort i gången rundar de ett hörn. Framför dem ser de en lika lång korridor av buskar som tidigare. De upptäcker snart att gången vid flera tillfällen delar sig.

– Vilken av vägarna ska vi välja? frågar Sofia, med stigande oro.

Hon undrar i sitt stilla sinne vilka faror som döljer sig därinne och som lurar på dem om de tar fel väg.

– Det är inte utmärkt på kartan. Vi ska bara ta oss igenom här, svarar han.

– Har du märkt att den här korridoren ser exakt likadan ut som den vi passerade nyss. Jag tror vi befinner oss i en labyrint, säger Sofia. Hur ska vi hitta ut?

Leo känner hur handflatorna börjar bli kallsvettiga. Han

STIG IN OCH SEK
DÄR ELDEN FINNS
BILDAS EN GÖK
ÖPPNINGEN ÄG MONS

tycker inte om att vara inlåst i trånga utrymmen och hur många gånger de än väljer och hur många olika vägar de än viker in på, kommer de bara till ytterligare en korridor av grönska.

– Tänk om vi aldrig hittar ut, säger Leo matt.

Han känner sig svimfärdig och har en stark och obehaglig känsla inom sig. Inte blir det bättre av ljudet som strax hörs. Ett väsande, pysande läte på andra sidan korridoren. Ett för Sofia och Leo välbekant ljud, som precis som tidigare följs åt av en svart, tjock, jagande rök. De tittar skräckslagna på varandra.

Månstråle stryker öronen bakåt och spänner varenda muskel i sin kropp. Han känner det Sofia och Leo känner.

– Spring! viskar Sofia så högt hon vågar.

Kapitel 8

Månstråle är snabb som vinden, men gångarna är små och trånga. Det spelar ingen roll hur många gånger de far fram igenom. Det verkar inte finnas någon dörr ut ur labyrinten.

– Jag ser ingen öppning någonstans, ropar Leo desperat.

Den tjocka väsande röken har börjat ringla efter dem. Den kommer allt närmare. Leo ser till sin fasa hur en stor ormtunga kommer ut ur röken och börjar göra utfall mot dem. Snart är den framme vid Månstråles bakhasor. Samtidigt ser Sofia i sitt inre hur ett vitt torn med ett kraftfullt slag knuffas av schackspelets bräde.

– Nu är det ute med oss, flämtar hon.

Hon tar ett krampaktigt grepp om Månstråles man och kniper igen ögonen så hårt hon kan. Snart skulle det vara över.

– Tänk, tänk, tänk, säger Leo högt och knackar sina vitnande knogar mot sin panna.

Då kommer han faktiskt på något. Något han tidigare berört i tanken, men som aldrig riktigt fick fäste.

– Lergök, viskar han sakta.

– Va? säger Sofia.

– Lergök! ropar Leo för full hals. Gåtan. När vi skulle gå in i labyrinthen. ”Stig in och sök. Där elden finns. Bildas en gök. Öppningen jag minns.” Det är svaret på gåtan. En lergök kan tillverkas över eld, fortsätter han. Om vi hittar

svaret kommer labyrinten visa oss en väg ut!

De sista orden säger Leo triumferande. Medan han ännu talar ser de hur en ljusstråle skär igenom bladverket rakt framför dem. En efterlängtnad dörr finns nu inom räckhåll och Månstråle dundrar med full fart ut därigenom.

På andra sidan buskaget möts de av solens värmande strålar och ute råder fullt dagsljus. Ljuset är så starkt att de båda måste kisa med ögonen innan de vant sig.

– Röken blev kvar där inne, ropar Leo lättad.

Han känner sedan hur energin helt rinner ur honom.

Han glider av Månstråle och lägger sig raklång på den mossbeklädda heden som breder ut sig framför dem.

– Leo, du är helt fantastisk!

Sofia slänger sig om halsen på sin bror.

– Tänk att du löste gåtan. Jag förstod inte ens att det var en gåta. Du räddade oss i sista stund!

Leo tittar upp på sin syster, som nu också lägger sig till rätta i mossan. Han ler med hela ansiktet.

– Jag vet inte hur jag kom på det faktiskt. Rätt som det var bara fanns det där.

Sedan blir Leo allvarlig. Hans blick blir tom och han stirrar rakt framför sig.

– Vad såg du? undrar Sofia ängsligt.

– Ett svart torn, svarar Leo. Jag såg ett svart torn. Det föll

från schackbrädet.

– Oddsen är utjämnade, säger Sofia lättad. Jag såg ett vitt torn knockas av spelplanen för en liten stund sedan.

– Ja, men har du tänkt på en sak? Det verkar som att det är när vi utsätts för fara eller då vi är nära att misslyckas med vårt uppdrag, som Svarta kungen och hans undersåtar får övertag.

– Och när vi klarar provet eller tar oss ur knipan går det bra för de vita, tillägger Sofia.

Hon funderar en stund innan hon fortsätter.

– Striden på schackbrädet pågår på riktigt! Och på något sätt är vi med i den!

Sofia och Leo tittar på varandra. Vad har de gett sig in på egentligen?

Efter en stunds vila och efter att ha knaprat i sig några av Amalias goda syltkakor, försäkrar sig Sofia om att den lilla guldnyckeln fortfarande hänger kvar runt hennes hals. Det gör den. Hon andas lättad ut. Kunde den lilla nyckeln verkligen vara så viktig? Den var ju så liten. Vilket lås passar den i och vad kommer hända om de når fram till sitt mål och vrider om nyckeln i låset? Egentligen hade de inte en aning.

Leo avbryter Sofias tankar. Det är dags att fortsätta.

– Månstråle, nu ska vi till Mörka berget, säger Leo. Det är nästa plats på kartan.

– Mörka berget ... Det låter inte alls särskilt inbjudande, säger Sofia tveksamt. Men vad har vi för val?

– Vi har alltid ett val, svarar Leo. Kommer du inte ihåg att det var så Tilia sa.

– Men om vi misslyckas, säger Sofia. Då tar mörkret över. Då är hoppet ute för både den här världen och för vår egen. Det är inget alternativ. Vi måste fortsätta!

Det sista säger hon med så mycket kraft hon kan upp-
båda, kanske mest för att övertyga sig själv.

Efter en lång färd på Månstråles rygg kan de se hur stora svarta berg tornar upp sig i horisonten. Då hör Sofia någon som jämrar sig.

– Oooaaaa!

– Hörde du Leo? Stanna Månstråle! säger Sofia.

Nu hör Leo det också. De glider av Månstråles rygg och tittar sig försiktigt omkring. Varifrån och från vem kommer det jämrande lätet? Då får de syn på en gigantisk ekorre, i deras egen storlek. Ekorrens yviga svans har fastnat under en trädrot vid en stor stubbe i utkanten av skogen. Ekorren blir ivrig när den får syn på barnen.

– Hjälp mig! Jag gör vad som helst, bara jag kommer loss!

Sofia och Leo reagerar knappt över att ekorren kan prata, de har börjat vänja sig vid talande djur vid det här laget.

Sofia känner direkt att de måste hjälpa den, men Leo tvekar.

– Det kan vara en fälla, säger han varnande. Jag tycker vi ska gå härifrån.

– Gå härifrån?

Ekorren jämrar sig med ännu högre röst.

– Ni är mitt sista hopp. Ni måste hjälpa mig!

– Ekorren har rätt, säger Sofia. Kanske är det en fälla, men tänk om det inte är det? Kan vi verkligen lämna någon i sticket, oavsett vem det är?

Leo är fortfarande inte övertygad, men han hjälper Sofia att lyfta den tunga roten bort från ekorrens svans. Det är bara det att när Sofia ska sätta ner den igen, slinter hon med ena foten i den hala leran. Sekunden efter ramlar hon rakt över Leo. Båda tappar balansen och blir liggande i leran. Då ser Sofia något. Den lilla guldnyckeln, den hon nyss hade runt halsen. Den har lossnat från sin kedja och ligger nu där på marken, invid stubben. Men det är inte bara Sofia som upptäckt det glimmande föremålet. Ekorren har också fått syn på den. Innan Sofia ens hinner reagera är ekorren med ett snabbt steg framme. Ekorren böjer sig ner och sluter guldnyckeln i sin hand.

Kapitel 9

– Är det här vad jag tror det är? frågar ekorren.

Sedan kommer han på sig själv.

– Åh, förlåt, så oförsämt av mig. Här räddar ni livet på mig och min kära svans, och så hjälper jag er inte ens upp.

Ekorren sträcker barnen sin korta, men starka hand och hjälper dem upp på fötter igen.

– Jag heter Bombastian, säger ekorren, och räcker över nyckeln till Sofia.

Hon tar snabbt emot den och hänger tillbaka den i säkerhet, runt sin hals.

Ekorren fortsätter:

– Se nu inte så förskräckta ut.

Han tar av sig sin rutiga keps och vänder upp insidan så de tydligt kan se.

– Snöugglans sigill, viskar Sofia.

Hon drar en suck av lättnad.

– Ja, men ni måste vara rädda om nyckeln, säger Bombastian förebrående. Den får absolut inte falla i orätta händer.

Sofia nickar.

– Jag har förstått det, men vad gör du här? vill Sofia veta.

– Jag hörde trampet av de svarta riddarna för några timmar sedan. Jag försökte gömma mig i skydd av träden, men det enda jag lyckades med var att fastna med min svans under den här trädroten, svarar Bombastian och skakar missbelåtet på huvudet. Som tur är såg de mig aldrig, men jag var bra rädd.

– De svarta riddarna, säger Leo. Vilka är de?

– De är soldater i svarta rustningar, förklarar Bombastian. Alla hör de till Svarta kungen. De blir fler och fler till antalet för var dag. Det är många i Sagofallen som tror att de ska kunna hålla stånd mot honom, men han är listig som en gammal räv. Bara de som tagit emot Snöugglans sigill kan känna sig riktigt säkra. Vi vet inte hur, men av någon anledning kan han inte förvandla oss så vi faller i mörker, men även vi är rädda för honom.

Medan barnen gör sig redo för att fortsätta sin färd, tar Bombastian upp en träflöjt ur sin ficka. Han för den till munnen och börjar spela några vemodiga toner. Konstigt nog känner sig både Sofia och Leo genast mycket bättre till mods.

– Vilka vackra toner och vilken sagolik melodi, säger Sofia.

– Det här är Vemodets flöjt. Den spelar Hoppets melodi och den vill jag att ni ska ha, säger Bombastian och räcker över flöjten till Leo.

– När helst ni känner er modfällda, för den då bara till munnen och ni kommer känna er mycket lättare till sinnet.

– Tack så mycket, det var vänligt av dig, säger Leo.

– Det är jag som ska tacka, säger Bombastian. Må lysmaskarna lysa på er väg!

Sofia ser hur Bombastian vänder sig om och inom kort har han försvunnit in bland träden.

Månstråle för barnen vidare och undan för undan närmar de sig Mörka berget. På avstånd hörs ett trampande läte och ljudet från trumpeter. Månstråle saktar in och viker av från vägen. Han följer en mindre stig som leder runt det stora bergspasset. I skydd av skogen och bakom en stor svart klippa stannar han till. Barnen glider av hans rygg och smyger sig närmare för att se efter var tumultet kommer ifrån. Då

ser de en stor skara soldater i svarta rustningar marschera igenom bergspasset.

– De svarta riddarna, viskar Sofia och känner hur huden knottrar sig.

Hon tar ett stadigt grepp om Leos hand. Soldaterna går på led, två och två, i militärisk takt. Mitt framför barnen stannar de plötsligt till. Sofia och Leo hukar sig bakom de stora stenarna, rädde att de blivit upptäckta. Till sin stora lättnad upptäcker de att de rustningsbeklädda männen vänt dem ryggen. Soldaterna tittar istället rakt mot sin ledare som står på motsatt sida. De ställer sig med benen brett isär och sträcker upp båda armarna rakt upp i luften som hälsning. Sedan slår de sig på bröstet med knutna nävar två gånger och sträcker åter upp armarna i luften. Därefter knäböjer soldaterna för sin ledare.

– Nog! vrålar befälhavaren.

Hans röst studsar mellan bergväggarna och ekar kusligt.

– För hit henne!

Sofia och Leo ser till sin fasa hur en grupp soldater för fram någon mellan sig. Trots det långa avståndet kan de se vem det är. Det är Amalia, den snälla haren som hjälpte dem båda i Spegelslottet.

Kapitel 10

Soldaterna föser Amalia framför sig, fram till ledaren. Hon har en tjock kedja runt sina tassar.

– Seså, tala nu om vart de båda barnen är på väg! säger befälhavaren.

Sofia ser på Leo att hans ansiktsfärg är på väg att lämna honom. Hon lägger sin hand skyddande över hans.

– Det är oss han är ute efter, viskar Leo.

Amalia verkar inte svara, för de hör hur befälhavaren med ännu strängare röst befäller:

– Om du inte svarar på min fråga, är du orsak till att ännu fler faller i mörker. Är det inte så ni brukar säga, tilläg-

ger han, i en retfull ton.

– Kan vi inte spela Hoppets melodi på flöjten vi fick av Bombastian? ber Leo. Jag står snart inte ut!

– Är du tokig! viskar Sofia tillbaka, då kan de höra oss.

Genom bergspasset kommer fler soldater. De har med sig ett stort heltäckande nät. Sofia och Leo har svårt att se vad som finns därunder, så när soldaterna lyfter av nätet får de till sin förfäran se att det gömmer tre vita enhörningar. Silvermanarna glittrar i solens sken. Månstråle ryggar tillbaka. Hela hans kraftfulla kropp börjar skaka. Sofia försöker att lugna honom med lugna, smekande rörelser.

– Jag förstår att du känner med dem, men om du visar dig nu tar de dig också, viskar hon.

– Du väljer att tiga alltså, hör Sofia rösten dundra vidare. Då får det bli så här.

Mitt framför ögonen på dem alla, förvandlas befälhavaren till svart tjock rök. På bara någon sekund omger röken de skärrade enhörningarna, som gör allt för att försöka slita sig loss. Sofia begraver sitt ansikte i händerna. Hon torkar med baksidan av handen bort tårarna som rinner nedför hennes kinder. Med all den kraft hon kan uppbringa försöker hon sedan att hålla tillbaka Månstråle. Hon hoppas innerligt att inte soldaterna ska höra hans frustande andetag. Då röken äntligen lagt sig ser Sofia hur enhörningarna står kvar. Men de är inte längre vita. Med blänkande kolsvarta pälsar och

röda lysande ögon, stegrar de sig stridslystet. Svart rök bolmar ut ur deras vidgade näsborrar och manarna fladdrar otäckt. Sofia tycker manarna påminner om svarta böljande slöjor. Då ser hon för sin inre syn hur ytterligare en vit pjäs faller av spelplanen. Hon vänder sig om för att berätta för Leo, men då upptäcker hon att han är borta.

Kapitel 11

Tänk om det är samma soldater som tog våra föräldrar? tänker Leo sammanbitet. De är inte helt olika de i vår egen värld. På något sätt måste Styx, Svarta kungen och allt mörker vara ihopkopplat. Allt tumult med Amalia och enhörningarna hade blivit för mycket för honom. Han kände att han inte orkade se mer elände, därför hade han smugit iväg på egen hand.

Först drev Leo bara planlöst runt i skogen. Sedan visste han inte riktigt vad han skulle göra. Då han skulle vända tillbaka insåg han att träden såg likadana ut, oavsett åt vilket håll han tittade. Och den där stora grå stenen, visst gick

han väl förbi den nyss? Jo, helt säkert. Eller var den stenen kanske mindre och kantigare? Leo kände hur rädslan kom krypande. Han hade gått vilse!

Leo sjunker ner på en sten. Vad ska han göra nu? Han tar några djupa andetag för att kunna tänka klarare och anstränger sig för att komma ihåg detaljer som han sett på vägen dit. Då ser han något som fångar hans uppmärksamhet. Ett stycke framför honom, på en stor mossbevuxen sten, står ett glittrande föremål. Leo glömmer sin rädsla och låter nyfikenheten ta över. Han smyger försiktigt närmare och ser då att det är ett litet plåtskrin. Vad gör det här? Leo tar upp skrinet och börjar vrida och vända på det. Det är låst, men verkar samtidigt inte kunna öppnas med en nyckel. Hans finger snuddar obemärkt vid en liten fjäder på undersidan av asken och locket flyger hastigt upp. Leo tittar storögt på det som finns däri. Han ser en ring inbäddad i finaste silke. En guldring. På insidan av locket finns en text i snirklig stil.

Maktens Ring

Ta denna ur sin låda och du över hela världen får råda

Medan Leo läser börjar texten glöda, som den vore av eld. Leo flämtar till. Tänk om han med ringens makt kan få tillbaka sina föräldrar. Tänk om han kan använda ringen till att

göra gott. Att jaga iväg mörkret och få allt att bli bra igen! Leo känner sig upprymd. Dessutom skulle det inte skada att få bestämma lite oftare. Det var inte alltid han fick det som lillebror. Sedan kommer han ihåg vad Tilia sagt, att uppdraget bara kan fullbordas med nyckeln Sofia bär runt sin hals. Men det var innan Leo hittade ringen. Tilia kunde ju inte veta att det fanns flera sätt. Hans sätt. Leos förnuft skriker åt honom att det kan vara farligt och att han ska hålla sig borta, men frestelsen är alltför stor. Han måste ha ringen! Leo förlorar kampen och sträcker sig efter det åtråvärda föremålet.

Kapitel 12

Vart har Leo tagit vägen egentligen? undrar Sofia oroligt. I början var det inte svårt att följa hans fotspår, men efter en stund försvann de helt. Hon irrade omkring i skogen en bra stund utan att ens se en skymt av honom. Tänk om någon av de svarta riddarna, eller ännu värre, om den svarta röken tagit honom? Sofia gnuggar sig förtvivlat i ögonen, oroliga tårar börjar tränga fram. Då får hon syn på honom, bakom några träd en bit längre in i skogen. Hon ser inte vad han sträcker sig efter, men de stela rörelserna, som om han vore i trans känner hon igen. Sofia inser till sin förfäran vad som håller på att hända och börjar springa mot honom.

– Leo, NEJ! ropar hon så högt hon vågar.

Han verkar inte höra henne.

– Leo, gör det inte! Akta dig!

För en sekund vrider faktiskt Leo på huvudet. Han tittar mot Sofias håll, men blicken är tom. Hans färg har lämnat hans ansikte och antagit en gråaktig ton, det hinner Sofia uppfatta, innan vassa grenar slår mot hennes ansikte. Hon blundar för smärtan, hon bara måste hinna fram till honom i tid. Leo verkar tveka ett ögonblick men riktar sedan återigen sin uppmärksamhet mot den glimmande ringen. Med några sista snabba steg slänger sig Sofia runt Leos ben. Leo får en tillräckligt rejäl knuff för att tappa balansen. Han missar ringen med en hårsman och drar med sig Sofia i fallet. De tumlar sedan runt på marken en lång stund och brottas. Det blir en jämn kamp. Sofia är större. Leo är starkare. Leo är fortfarande förhäxad av ringens kraft och försöker med alla medel komma loss ur Sofias grepp. Han till och med biter henne i kinden, men Sofia släpper honom inte. Till slut lyckas hon sätta sig över hans armar så hon kan få fram ett blad med sanningens elixir. Sofia ser till sin lättnad hur dropparna gör verkan. Förtrollningen bryts med ens och Leos blick blir åter klar. Det är tydligt att han skäms. Han hänger med huvudet och stirrar envist ner i marken för att undvika att möta Sofias blick.

– Tänk inte på det, säger Sofia tröstande och baddar sitt

sår med gråmossa.

– Det viktigaste är att du är okej, fortsätter hon, men du måste lova mig en sak. Ge dig aldrig iväg sådär på egen hand igen. Du måste lova!

Leo kikar upp på henne genom sin blonda lugg och nickar till svar. Därefter ser han för sitt inre hur en svart pjäs faller från schackbrädet.

Sofia tar upp näverluren och kallar på Månstråle igen. Hon märker att han fortfarande darrar när han kommer. Det måste ha tagit honom hårt att ha sett de vita enhörningarna förvandlas till mörkrets furstar.

– Så min fine vän, tröstar hon. På något sätt ska vi klara av det här tillsammans.

– Vemodets flöjt, föreslår Leo. Vi kan nog alla behöva höra några toner av hopp.

Han tar upp flöjten ur fickan och för den till sina läppar. Bombastian hade rätt. Hur Leo än för fingrarna över flöjten spelar den de vemodiga men vackra tonerna av Hoppets melodi. Sofia drömmer sig bort och känner sig nästan lycklig inombords. Även Månstråle verkar bli betydligt lugnare, men vilan blir kort. De hör hur något börjar prassla bland löven. Ljudet av grenar som knäcks. Någon närmar sig.

– Fort, kom med här, väser Leo.

Sofia, Leo och Månstråle tar skydd bakom ett stort och tjockt träd i närheten. Trädet är inte helt olikt den stora ihå-

liga eken, som en gång förde dem till Sagofallen. De ser hur två män på bruna hästar rider förbi på stigen de just lämnat. De är nu så nära barnen att de tydligt kan höra vad männen säger.

– Svarta kungen, har du hört något så dumt, säger en av männen. Jag hörde hur flera av mannarna viskade om honom på stallplanen igår. En del säger att han är farlig, en riktig trollkarl. Andra påstår att han har planer på att ta över hela riket.

– Äsch, jag tror inte ens han finns, säger den andra mannen självsäkert. Jag menar, har du sett honom? Nej, precis, inte jag heller, fortsätter han, utan att invänta svar.

– Men Snöugglan då, vad säger du om honom?

– Snöugglan. Det är samma sak där. Barnsagor, det är vad det är. Vi klarar oss bäst på egen hand.

Sofia och Leo väntar tills männen är utom synhåll. Sedan återvänder de till stigen igen. Det börjar snart skymma och Sofia börjar känna sig ängslig till mods. Hon vet att Månstråle snart kommer lämna dem ensamma och var ska de söka skydd för natten?

Efter en stund stannar Månstråle och puttar på Sofia med sin mule. Sofia tolkar det som en tröstande gest och svarar genom att stryka honom över manen. Månstråle ger sig inte. Han puttar på Sofia igen.

– Vill du att vi ska gå av? frågar Sofia.

Månstråle frustar som svar.

Väl nere på marken ser de båda barnen hur Månstråle böjer sitt huvud under sig och pekar med sitt horn på något framför sig. Han sätter hornet mot en stubbe och trycker till. I samma ögonblick tänds en lysmask framför dem och strax en till. Som ett pärlhalsband sprider sig lysmaskarnas sken från den ena till den andra och till slut är en hel stig upplyst framför dem i skogen. Då ser de också att den andra sidan av stigen är inramad av vattenfyllda daggkåpor. Den här stigen hade de inte ens lagt märke till om det inte varit för Månstråle.

– Kommer du inte ihåg vad Bombastian sa, säger Leo ivrigt. ”Låt lysmaskarna lysa på er väg”, det är nog ett tecken.

– Ja, det verkar som att Månstråle också vill att vi ska gå på den här stigen, säger Sofia.

Hon vänder sig om för att få ett svar, men Månstråle syns inte längre till.

Sofia och Leo följer stigen och mörkret faller över dem snabbt. Hade det inte varit för lysmaskarna och daggkåpor-na hade de aldrig hittat vägen till den undangömda stugan som de finner i den andra änden av stigen.

Nu står de och tvekar utanför den stora trädörren.

– Vad gör vi? frågar Leo. Ska vi bara klampa in?

Sofia känner försiktigt på handtaget. Dörren är låst!

– Nu måste vi tänka. Var skulle du gömma en nyckel?
frågar Sofia.

– Eftersom det inte finns någon blomkruka här utanför,
skulle jag nog satsa på dörmattan, föreslår han.

Sofia böjer sig ner och lyfter på den. Någon nyckel hittar
hon inte. Istället ser hon ett välbekant sigill därunder. Ett
sigill föreställande en uggla med kritvita fjädrar och runda
kloka ögon. Snöugglans sigill!

Kapitel 13

Trädörren svänger upp innan barnen hinner blinka och ut kommer en gammal farbror med hornbågade glasögon och käpp. På huvudet finns bara små grå tofsar kvar av vad som en gång var ett ståtligt hårsvall.

– Har ingen lärt er att man ska knacka? säger den gamle farbrorn, i något vresig ton. Vem av dem tillhör ni? fortsätter han misstänksamt.

– Vad då tillhör?

Leo tittar frågande på Sofia.

Den där konstiga frågan nu igen, som schackpjäserna ställde till oss i Silverdalen, tänker Sofia förbryllat.

– Vi såg Snöugglans sigill under din dörmatta. Vi tänkte att vi kanske kunde få stanna över natten? säger Sofia.

Den gamle farbrorn höjer på pannan och de buskiga ögonbrynen följer med.

– Ja, men vid rävens svans, så säg det då, säger han nu i betydligt vänligare ton. Man kan aldrig vara nog så säker.

Medan syskonen dricker varm choklad och mumsar i sig ostsmörgåsar, tänder den gamle farbrorn en värmande brasa i öppna spisen. Sofia och Leo tar därefter plats på varsin fårskinnsfäll. I eldens sprakande sken, berättar han sagor för barnen långt in på natten. Han visar sig vara en riktig sagofarbror. Men hur spännande sagorna än är, känner sig Sofia och Leo till slut sömniga. De sträcker på sig och gäspar och innan de vet ordet av sover de båda gott.

Sofia vaknar av att solens strålar silar in genom takfönstret på den hemtrevliga stugan och träffar henne i ansiktet. Hon puffar försiktigt på Leo, som sömndrucket sträcker på sig och sedan motvilligt sätter sig upp. De upptäcker att Sagofarbrorn redan dukat fram frukost till dem. På bordet finns apelsinjuice, kokta ägg, muffins och några örter. Vid sidan av de gröna kvistarna finns även några vita väldoftande blommor.

Vilka egendomliga örter, tänker Sofia. Sådana har jag aldrig sett förut.

– Jag trodde aldrig ni skulle vakna, säger Sagofarbrorn vänligt. Ni måste varit mycket trötta.

– Det här är örter som läker alla sår, fortsätter han och pekar med en gest mot Sofias kind. Vill ni nu göra mig den stora äran och berätta vad ni gör här?

Sofia tänker febrilt. Ska de verkligen våga lita på Sagofarbrorn och anförtro honom sitt uppdrag? Eller kommer det att äventyra alltihop? Månstråle ledde dem ju trots allt hit och Snöugglans sigill hade de själva sett under dörrmattan. Det borde väl ändå betyda ... Efter noga övervägande bestämmer hon sig för att lita på honom. Med ens ser hon för sin inre syn hur en svart bonde åker av schackbrädet. Sofia och Leo turas om att berätta om Styx invasion. Den ihåliga eken, Tilia på Dimmiga ängars ö. Om Månstråle, Silverdalen och masken i Spegelslottet. Om hur de nästan slukades av den svarta röken vid Gåtfulla stigen, som visade sig vara en labyrinth, och så till slut om sina upplevelser i Mörka skogen. Sagofarbrorn lyssnar spänt genom hela deras berättelse och avbryter inte en enda gång. Han nickar bara tyst för sig själv och kliar sig funder-samt i skägget.

– En intressant berättelse. Helt klart. Ett riktigt äventyr. Det må jag säga, skrockar han nöjt. Ni har gett mig en ny saga att berätta om det skulle komma fler oväntade gäster. Och nu ska ni alltså vidare till Hemlighetsfulla skogen, fortsätter han tankfullt. Då måste ni lova att fortsätta vara på er

vakt. Träffar ni på Svarta kungen, tro inte ett ord av vad han säger. Han är en trollkarl!

– Vad då träffar på Svarta kungen, säger Leo oroligt. Han är väl kvar på schackbrädet?

– Det kan man aldrig veta. Aldrig veta, säger den gamle farbrorn. Han är som sagt en trollkarl. Han kan säkert vara på flera platser samtidigt, men glöm inte att ni, om ni råkar i riktig knipa, kan ropa på Snöugglan. Ibland kommer han till undsättning på de mest oväntade sätt.

– Det ska vi komma ihåg, svarar Sofia artigt, men inombords ryser hon. ”Om ni skulle råka i riktig knipa”. Efter allt de redan varit med om, kunde det väl knappast bli värre? Det var väl illa nog att de nästan förlorat livet i alla fall ett par gånger.

Leo trummar nervöst med pekfingrarna mot bordsskivan. Han har kommit att tänka på en annan sak och hejdar sig. Sagofarbrorn kanske vet svaret?

– Vet du hur det kommer sig att jag kan läsa bokstäver som vanligt i Sagofallen, medan det för Sofia bara ser ut som konstiga symboler?

Sagofarbrorn ler hemlighetsfullt.

– Det är för att man i vår värld bara kan se det ens sinne är öppet för. Tänk dig två personer som lyssnar till musik. En av dem kanske helt uppfylls av tonerna i melodin, medan den andra enbart urskiljer de sjungna orden, men båda är

de överens om att musiken är vacker. Man kan vara öppen för olika saker.

Förklaringen låter både poetisk och vacker, tycker Sofia. Hon är dock inte helt säker på om hon förstår vad Sagofarbrorn menar och hur det hela hänger ihop. Leo ser också fundersam ut, men han verkar nöja sig med svaret, för han frågar inget mer.

Sofia och Leo tar Sagofarbrorn i hand och tackar honom för hans gästfrihet.

– Nöjet är helt på min sida. Men innan ni går vill jag ge er den här, säger Sagofarbrorn.

Han drar upp något ur sin högra byxficka och räcker över det till Leo. Ett lädermärke med Snöugglans sigill.

– Den kan hjälpa er att få dem som ännu inte fallit i mörker att lita på er. Var rädda om er nu!

Sagofarbrorn stänger dörren bakom sig och vrider om låset.

– Mot Hemlighetsfulla skogen, ber Sofia Månstråle, som just anlänt till stigen.

Turen uppe på enhörningens rygg blir inte lång. Hemlighetsfulla skogen ligger visst alldeles i närheten, konstaterar de när Månstråle saktar in.

De stannar i en liten skogsglänta och Månstråle böjer

ner sitt huvud som signal på att de är framme. Vita björkar ramar in gläntan runt omkring dem. Marken är täckt med grön och fuktig mossa. Framför dem finns en liten tjärn med näckrosor. De glider av Månstråle och går fram till tjärnen.

– Har du sett vilka fina näckrosor, utbrister Sofia. Rosa, lila och vita och det glöder om blommorna på ett sätt som jag aldrig sett i vår egen värld.

Vår egen värld, tänker Sofia vidare. Vad den känns avlägsen. Om den ens finns på riktigt ...

– Jag ska bara se mig omkring, säger Leo.

– Mm, svarar Sofia ouppmärksam.

Hon har istället riktat sitt fokus mot sin egen spegelbild och granskar ingående sig själv. Mörkbrunt långt hår, gröna ögon. Ett sött ansikte. Inte så tokigt trots allt, tänker hon.

– Nej, inte alls tokigt, hörs en viskande röst.

– Sa du något Leo?

Sofia vänder sig om, men Leo syns inte till. Vad konstigt! Hon tittar åter ner i tjärnen och ser i spegelbilden hur löven ovanför henne börjar darra.

– Ja, du är verkligen söt, viskar rösten förföriskt.

Sofia förstår till sin förvåning att rösten kommer från träden ovanför henne.

– Du ser, lika söt som du är nu, lika ful kommer du att bli när du blir gammal.

En annan spegelbild dyker upp framför Sofia. En bild

som föreställer henne själv, men ändå inte. Håret är grått och stripigt. Ansiktet fårat av rynkor och kinderna är insjunkna. De fylliga läpparna har blivit till smala streck och ögonen har förlorat sin lyster.

– Så blir det när man blir gammal, viskar träden med beklagande röst. Men det måste inte bli så. Bara vidrör vattnet och du kommer förbli ung för evigt.

– Om jag förblir ung för evigt ... då kan jag aldrig skaffa en egen familj, mumlar Sofia.

Hon har alltid älskat små barn och drömt om att hon som vuxen i alla fall skulle få tre egna barn. Kanske fyra. Det spelade ingen roll om de hade rakt eller rufsigt hår.

– Vad ska du med en egen familj till, du har ju din bror och tänk på allt du får. Du behöver aldrig oroa dig för att bli gammal. Du behöver aldrig bli sjuk, få några krämpor och tänk på allt lidande du slipper.

Björkarnas viskning låter mycket övertygande. Bilderna i Sofias huvud på lekande barn blir suddiga och försvinner. Hon känner att hon inte kan stå emot längre. Sofia hör Leos röst någonstans långt borta, men allt hon kan tänka på är att hon måste röra vid vattenytan. Sekunden då fingertoppen vidrör vattnet sjunker Sofia livlös ner i mossan. Från schackspelets bräde ryker nu den vita damen. Med ett kusligt ekande läte blir hon liggande på den kalla marken. Inte ett ljud hörs mer.

Kapitel 14

Leo störtar fram till sin syster.

– Nej! skriker han förfärat. Nej! Det får inte vara sant!
Sofia vakna!

Han tar upp henne i famnen och ruskar henne. Först försiktigt. Sedan kraftigt. Men kroppen är tung och livlös. Den rosa färgen på hennes kinder håller på att försvinna. Sanningens elixir!

Leo skyndar sig att bryta ett blad. Droppen faller ner på Sofias överläpp. Han väntar. Och hoppas. Men ingenting händer. Leo bryter på nytt ett blad och tvingar in det i Sofias halvöppna mun. Fortfarande ingen reaktion. Han

stryker henne klumpigt med fingrarna över pannan och kan inte längre hejda sin gråt. Utan kontroll hulkar han hysteriskt och tårarna väller nedför hans kinder. Var det alltså så här det skulle sluta! Genom den tårfyllda blicken får han då syn på en liten läderbit. Den måste ha fallit ur hans ficka. På läderbiten ser han Snöugglans sigill. Då kommer han på något. Örterna från Sagofarbrorn. Örterna som läker alla sår. Han hade tagit med sig några kvistar som blev över och lagt dem i sin byxficka för säkerhets skull. Sagofarbrorn hade visat dem hur de skulle göra. Leo tar snabbt upp kvisten och gnuggar den mellan tummen och pekfingret. Han håller den under Sofias näsa. Efter en liten stund, som känns som en evighet, ser han hur hennes bröstborg börjar häva sig upp och ner igen. Hon andas! Färgen återvänder till Sofias kinder och hon slår därefter sakta upp ögonen.

– Vad hände? frågar Sofia matt.

Hon sätter sig mödosamt upp.

– Jag minns bara att näckrosorna i dammen glödde.

– Jag vet inte, svarar Leo. Jag såg dig titta ner i dammen. Du rörde vid vattenytan med ditt ena finger och sedan sjönk du bara ner i mossan. Sanningens elixir kunde inte hjälpa oss den här gången, fortsätter han. Förtrollningen hade nog gått för långt. Men den här!

Leo håller upp kvisten han fått från Sagofarbrorn i luften, så Sofia också ska kunna se.

– Örten som läker alla sår räddade oss den här gången.
Och Sofia, kan du förlåta mig?

Det sista säger han med ånger i rösten.

– Vad menar du? Du räddade just mitt liv!

– Jag gav mig av på egen hand, fast jag lovade att inte göra det. Jag tänkte mig helt enkelt inte för.

– Det är klart jag gör, din dummer, men nu borde vi båda ha lärt oss av våra misstag. Det har varit nära att kosta oss livet flera gånger, säger Sofia.

Plötsligt hörs ett oväntat ljud. Sofia och Leo vänder sig om och ser att det kommer stänk ifrån tjärnen. Det bubblar och sjuder. Hela tjärnen har börjat koka och stora och små bubblor poppar upp och exploderar en bit ovanför vattenytan. Sofia backar reflexmässigt några steg och håller händerna skyddande framför sig. Då hörs ytterligare ett ljud. Trädens grenar har hakat i varandra och börjar virvla runt, runt, som en sluten cirkel uppe i luften. De ser en svartklädd dam stiga upp ur marken bakom dem. Hon är bedårande vacker. Hennes hy är slät, läpparna röda och håret är korpsvart. I handen håller hon en trollstav.

– En häxa! utbrister Leo.

– Du kan kalla mig vad du vill, säger damen likgiltigt. Jag börjar hur som helst tröttna på er. Hur många liv har ni egentligen? Jag trodde bara det var katter som hade nio liv.

Innan Sofia och Leo ens hinner reagera svänger damen

med sitt trollspö. Kort därefter välver sig hela vattenmassan upp ur dammen och omringar dem.

– Trodde ni verkligen att ni kunde vinna mot Svarta kungen?

Damen smackar nedlåtande.

– Ni skulle ha valt sida klokare, medan ni ännu hade chansen.

Vattenmassan sluter sig tätare runt dem och omger dem som i en bubbla. Sofia och Leo känner hur de tappar fotfästet när bubblan även sluts under deras fötter. De ser hur damen lyfter sitt trollspö ännu en gång. Vattenbubblan höjer sig därefter över skogsgläntan och börjar sväva iväg.

– Vi måste göra hål på bubblan! ropar Leo desperat.

Sofia och Leo trycker mot kanterna på sitt fångelse. Men väggarna är hårda, som av glas. De svävar iväg över trädtopparna utan att veta vart de är på väg eller hur de ska ta sig därifrån.

Kapitel 15

Sofia och Leo ser hur landskapet susar förbi nedanför dem. Träd och ängar. Stubbar och stenar. Bubblan höjer och sänker sig utanför deras kontroll. Ibland är den högt ovanför trädtopparna, ibland bara några meter från marken.

– Vi måste ta oss ut härifrån, säger Leo. Annars kommer vi aldrig hitta tillbaka. Vi har bara en plats kvar på kartan innan vi når vårt slutmål. Vi är nära nu! Jag har försökt räkna ut hur många vita pjäser vi förlorat och vilka möjliga drag vi har kvar för att kunna vinna. Än är det inte kört!

Månstråle, kommer Sofia på. Tänk om han kan hjälpa oss? Det är värt ett försök!

Hon tar fram näverluren och fyller lungorna med luft. Ett dovt ljud kommer ut från luren och strax ser de hur Månstråle kommer dundrande på stigen under dem.

– Hjälp oss Månstråle! ropar Sofia så högt hon orkar och Leo stämmer in.

– HJÄLP!!!

De vet inte om Månstråle kan höra dem genom de tjocka glasväggarna. De kan bara hoppas.

Då bubblan nästa gång sänker sig mot marken är Månstråle beredd. Med ett kraftfullt språng far han upp mot bubblan och genomborrar den med sitt långa horn. Hela bubblan omges av ett starkt ljussken och börjar vibrera. Sofia och Leo känner små stötar genom kroppen, som om hela bubblan vore av elektricitet. De håller skyddande armarna för ögonen, för att inte bländas av det starka ljuset. Bubblan brister till ljudet av en hög smäll och syskonen faller handlöst ner mot marken. Månstråle är redo. Han fångar upp både Sofia och Leo mjukt på sin rygg.

– Gaaaaahhhhhhh!

Ett högt jämrande läte hörs från damen och Leo griper tag i Sofias arm.

– Såg du det där? Svarta damen. På schackbrädet. Hon föll. Det måste ha varit häxan!

– Jag såg inte, men jag hörde, svarar Sofia. Vi klarade

provet!

Sofia och Leo kramar om Månstråle.

– Tack, viskar Sofia. Du har räddat oss ännu en gång.

Sofia tittar in i Månstråles varma ögon och om hon inte tar alldeles fel ser hon hur han ler.

– Nästa punkt på kartan är Klara stjärnfallet, som är en del av Sagofallen, förklarar Leo. Jag hoppas verkligen det är en lugn plats för nu behöver vi vila. Därefter är det bara Kunskapens källa kvar och vad som väntar oss där vågar jag inte ens tänka på. Vad ska vi förresten göra när vi kommer fram?

– Ingen aning, svarar Sofia, men jag hoppas vi hittar någonstans där nyckeln passar. Det var ju så Tilia sa. Hon klappar försiktigt på sin hals, där halskedjan med den lilla guldnyckeln fortfarande finns i tryggt förvar.

Vilan blev inte så lång som Leo hade önskat, för strax kommer en vit duva flaxande ovanför deras huvuden.

– Den svarta röken kommer hitåt! Bekymra er inte för den. Den styrs av och svarar på er egen fruktan. Men två riddare i svarta rustningar är er på spåren. De är här vilken sekund som helst. De får inte fånga er, inte till något pris. Ni hinner inte fly, ni måste gömma er! kuttrar duvan.

Sofia och Leo tittar sig panikslaget omkring. De befinner sig på ett kallt fält fullt av småsten och lera. Var ska de göm-

ma sig? Leo pekar på en jordhög, strax norr om dem. Där söker de skydd och försöker göra sig så små som möjligt. Det kanske hade fungerat som gömställe för Sofia och Leo, men hur gömmer man en stor enhörning? Om de svarta riddarna ens tittar åt deras håll, skulle de med säkerhet bli upptäckta. Det inser både Sofia och Leo. Det gör den vita duvan också. För ögonblicket senare när två svarta riddare, sittande på frustande hästar dyker upp i skogsbrynet, flyger duvan dit och distraherar dem. Sofia och Leo hör inte vad duvan säger, men den köper dem tillräckligt mycket tid för

att de ska hinna fly bort från fältet. Det sista de ser bakom sig är hur den vita duvan blir insnärjd i ett nät med grova maskor.

– Duvan, viskar Sofia. Den offrade sig för vår skull! Den räddade oss!

– Såg du riddarna! utbrister Leo. De var förändrade, men jag är helt säker på att det var samma män vi tidigare såg i skogen. De som red på de bruna hästarna, som sa att de kunde klara sig bäst själva.

Vid Klara stjärnfallet stiger Sofia och Leo av Månstråle. Deras puls har äntligen börjat slå normalt igen.

– Det här är den vackraste plats jag någonsin sett, säger Sofia.

Hon känner ett lyckorus inom sig och tar ett djupt andetag. Ansiktet vänder hon upp mot solen. Så skönt det kändes att få koppla av en stund och njuta av värmen mot huden.

Runt den gräsbevuxna kullen växer blommor i flera olika färger och nyanser. Våldoften från blommorna är nästan bedövande. Ros, liljekonvalj och citrus i en salig blandning. Vattenfallet stupar brant framför dem och glittrar majestätiskt som om det bestod av riktiga stjärnor. Längs med hela dalen finns flera vattenfall, som tillsammans strålar samman i en stor lång fors långt nedanför.

– Klara stjärnfallet. Ja, det gör verkligen skäl för sitt

namn, säger Leo.

Efter en stunds vila i gräset och insupande av alla dofter och synintryck, säger Leo nöjt:

– Jag skulle nog kunna tänka mig att stanna här. Kanske för alltid.

Han fyller på nytt lungorna med luft och andas långsamt ut igen.

Då hörs ett välbekant ljud. Ett ljud som får pulsen att slå snabbare. Tramp, tramp, tramp. Marken under dem börjar skaka. Ljudet blir allt mer metalliskt.

– Soldaterna, viskar Sofia nästan ljudlöst. Vi måste gömma oss!

Sofia och Leo ser sig om efter skydd, men inte ens en buske eller sten finns i deras närhet. Ingen duva kommer heller till deras undsättning. Ljudet från soldaterna kommer allt närmare. Sofia tar beskyddande ett stadigt grepp om sin brors hand. På kanten till vattenfallet står de, tätt ihop, med den lilla kullen bakom sig. Framför dem stupar vattenfallet ner i ett oändligt bråddjup. Då hör de orden de inte vill höra. Orden som får blommorna runt dem att vissna, som gör det svårt att andas.

– Hämta hit dem! Jag vill ha dem levande! säger befälhavaren med hög röst.

Därefter ljudet av rasslande rustningar. Ett kusligt

skramlande läte. Soldaterna närmar sig fort. Det är bara meter kvar mellan dem och Sofia och Leo.

– Vi måste hoppa! viskar Sofia.

Leo kramar hårt sin systers hand. Sofia tar ett djupt andetag. Sedan gör de det. Tillsammans. De tar steget ut i det dånande vattenfallet.

Kapitel 16

Sofia och Leo faller utför stupet. Genom vattenmassorna tumlar de runt i något som Sofia upplever som en oändlighet. Sofia försöker att ta ett andetag när huvudet är ovanför vattnet, men uppfattningen om vad som är upp och ner, har hon tappat för länge sedan. Några gånger får hon en kallsup. Till slut når Sofia botten och kämpar under de kraftfulla vattenmassorna. Hon sparkar med benen och armarna och försöker att simma åt det håll som hon tror är uppåt. När Sofia känner att hon inte kan hålla andan en sekund till märker hon att det faktiskt är luft hon får in i lungorna. Hon är äntligen uppe vid ytan och ser nu en klippa framför

sig. Den häver hon sig upp på. Sofia blir liggande på klippan och flämtar efter luft. Leo! kommer hon på. Sofia kikar ner över kanten och ser först ingenting annat än mörka vatten-virvlar. Sedan får hon syn på Leos ryggsäck. Hon böjer sig ner och med kraft grabbar hon tag i remmarna. Leo följer med upp till vattenytan. Han hostar och flämtar och sparkar vilt omkring sig. Sofia hjälper honom upp på fast mark igen.

Leo sjunker utmattad ner på klippan. Det rinner vatten ur hans ena mungipa.

– Tack, flämtar han.

Då Sofia och Leo återhämtat sig, ser de sig omkring. Det är inte bara en klippa de befinner sig på, som Sofia först hade trott. Klippan fortsätter inåt i berget och ser ut att leda in i en grotta. Bakom dem dånar vattenfallet öronbedövande.

– Vi måste vara bakom vattenfallet, säger Leo upprymt. Vad häftigt! Jag har alltid undrat hur det ser ut bakom ett vattenfall.

– Mm, säger Sofia, men nu när vi är här. Hur ska vi ta oss härifrån?

Hon känner sig inte lika entusiastisk som sin bror.

– Vi måste undersöka vart den här grottan leder, föreslår Leo. Kanske hittar vi en väg där vi kan ta oss ut?

Grottan är mörk och fuktig. Först ser de ingenting alls, utan trevar sig fram med händerna, men efter ett tag bör-

jar ögonen vänja sig. Det är en förhållandevis stor grotta de befinner sig i. Allt ser ut att vara av sten, både golv, tak och väggar. Från golvet och taket växer droppstensformationer. Det ser ut som stora istappar. Både Sofia och Leo går runt i grottan en lång stund och undersöker alla väggar noggrant, men någon utväg verkar inte finnas.

Sofia slår sig ner på en sten. Hon vilar sitt ansikte tungt i sina handflator.

– Det var just snyggt. Vad ska vi göra nu? säger hon uppgivet. Vi kommer aldrig kunna ta oss ut igen.

Sofia tänker med sorg på sina föräldrar, Tilia, Sagofarbrorn och Amalia, på Bombastian och Månstråle. Det finns inte längre någon räddning för dem. Inte för dem själva heller för den delen.

Även Leo känner sig modfälld.

– Alternativet att dyka ner i vattenfallet igen och hoppas att vi kommer levande ut på andra sidan är inte särskilt lockande. Turen att överleva detta har vi knappast två gånger, säger han.

– Jag önskar att vi aldrig hade kommit till Sagofallen, säger Sofia sorgset. Och jag önskar att Styx aldrig hade brett ut sin ondska.

– Minns du dagen? avbryter Leo. Första dagen i vår nya skola. Hur mamma hade gjort matsäck åt oss och packat våra väskor och hur pappa av misstag tog fel väska, så hans

hemliga papper kom med oss till skolan istället. Och hur läraren sedan angav honom för förräderi.

– Hur skulle jag kunna glömma?

Sofia ryser av obehag.

– Men jag minns också den där sommardagen, året innan, då vi hade picknick hela familjen i skogsläntan. Minns du Leo?

Leo minns. Doften av hans mammas parfym, som påminde om en ros och hans pappas skratt och bruna varma ögon. Det var ett perfekt ögonblick i hans liv. Något som nu kändes som en evighet sedan, då det ännu fanns hopp och ännu fanns tid för drömmar.

Leo tar upp flöjten ur sin ficka, som han omedvetet börjat fingra på. Han för den till munnen och strax hörs några vackra och samtidigt vemodiga toner ur Hoppets melodi.

– Men titta! avbryter sig Leo. Såg du det där? Ett fladdrande ljussken.

– Nej, jag såg ingenting, svarar Sofia. Vad menar du?

– Där borta!

Leo pekar längre in i grottan.

– Jag såg ett ljus som fladdrade till. Jag skulle nästan säga att det föreställde en snöuggla, men nu är det borta.

Sofia ser tveksam ut. Leo hör själv hur konstigt det låter, men det bryr han sig inte om. Han måste undersöka vad det var han såg. Leo kommer raskt upp på fötter och går längre

in i grottan. De här väggarna har han redan undersökt, men den här gången lägger han märke till något. Något som tidigare undgått honom. Det verkar finnas ett stort svart hål allra längst in i grottan.

– Jag är nästan säker på att jag tittade här innan, mumlar han tyst för sig själv. Då fanns det inget där.

Leos andning blir kort och intensiv. Tänk om han hittat en utväg! Mycket riktigt, det mörka hålet visar sig vara en öppning i väggen. Leo anstränger ögonen och kan efter en stund urskilja något som ser ut som trappsteg där bakom.

– Sofia! Kom fort! Det finns en trappa, utbrister han.

Tillsammans börjar de gå uppför den långa mörka stentrappan.

Kapitel 17

De går trevande i mörkret. Trappan vindlar uppåt i en brant spiral. I början går det lätt, men efter en stund börjar benen kännas tunga. Steg för steg släpar de sig uppför den långa stentrappan. Den verkar aldrig ta slut, men ju högre upp de kommer, desto ljusare blir det runt omkring dem.

– Snart måste vi ändå vara uppe. Jag börjar få skavsår på hämlarna. Det är säkert för att skorna fortfarande är blöta, klagar Sofia.

Sofia och Leo stannar till en stund för att hämta andan.

– Undrar just om vi kommer upp till ett slottstorn, säger Leo. Det känns som att vi är på väg för att rädda en vacker

prinsessa undan en fasansfull eldsprutande drake.

Sofia kan inte låta bli att skratta.

– Då måste du lära dig att hantera ett svärd snabbt. Vilken komisk syn, säger hon retfullt.

Leo ser lite stött ut.

– Du har väl aldrig sett mig med ett svärd?

– Nej, precis. Det är det jag menar, säger Sofia och puttar på Leos axel.

– Men vem vet vad som väntar oss på den andra sidan egentligen? säger hon, nu i allvarligare ton.

Sofia och Leo har äntligen nått fram till trappans sista steg. Framför dem finns en stor trädörr, men de ser att det inte sitter någon nyckel i låset. Något handtag finns där inte heller.

– Har vi gått hela den här vägen utan att vi kommer in genom dörren, då vet jag inte vad jag gör! säger Leo upprört.

Innan de hinner säga något mer börjar dörren långsamt svänga upp av sig själv. Ett ihåligt och gnällande läte hörs från dörrens osmorda gångjärn.

Sofia och Leo kniper igen sina ögon. Ljuset som möter dem på den andra sidan är smärtsamt starkt efter den långa vandringen upp från grottan. Men så fort ögonen börjat vänja sig börjar de nyfiket se sig omkring. Böcker tornar upp sig från golv till tak. Bokryggar i olika färger står arrangerade efter

olika färgnyanser. I mitten längs den ena väggen finns en öppen spis. Där sprakar en gemytlig eld.

– Det var inget torn med en nödställd prinsessa bakom dörren, vi är mitt inne i ett bibliotek! utbrister Leo.

– Inte vilket bibliotek som helst, tillägger Sofia. Jag har nog aldrig i hela mitt liv sett så många böcker.

Omgärdad av alla bokhyllor finns i mitten av rummet ett stort skrivbord av mahogny. På bordsskivan ligger en trave med böcker med läderpärmarna och i mitten en jordglob. Framför skrivbordet står en stor skrivbordsfåtölj med ryggen vänd mot dem.

– Kan vi inte stanna och läsa en stund? ber Leo.

Han har tagit ut en röd bok från en av bokhyllorna och nyfiskt börjat bläddra i den. Plötsligt snurrar skrivbordsfåtöljen runt. I fåtöljen sitter en man med svart hår. Han har en svart brynja på sig och över sitt breda axelparti ett svart bröstpansar. Skägget är buskigt och läpparna smala som streck. På huvudet har han en krona av silver. Det är ju befälhavaren som förvandlade sig till rök och omringade enhörningarna, hinner Sofia tänka. Hon tar ett steg bakåt, osäker på vad som nu ska hända.

– Svarta kungen, flämtar Leo.

– Ja, Svarta kungen, svarar mannen i fåtöljen. Välkommen till Kunskapens källa!

Kapitel 18

Sofia och Leo sneglar på varandra. Mycket hade de väntat sig, men inte det här.

– Vad bra att ni kom. Jag har väntat på er, säger Svarta kungen.

Han slår näven i skrivbordet och Sofia och Leo hoppar till av den plötsliga rörelsen och det efterföljande ljudet. De ser hur en koppartråd, som är fäst i en knapp i en låda i skrivbordet, börjar vibrera. De följer koppartråden med blicken. Den andra änden går ut igenom ett hål i en av fönsterkarmarna. De ser inte vart den andra änden på koppartråden leder, men strax hör de en ringklocka.

– Soldaterna, viskar Sofia. Han kallar på de svarta rid-darna!

Svarta kungen bara sitter där, rak i ryggen. Han rör inte en min. Strax därefter hörs hasande steg i trappan. Stegen följs av ett rasslande ljud.

– Vad ska vi göra, viskar Leo.

Han knyter nävarna.

Dörren öppnas och in kommer en stor hare. Haren har en tjock kedja runt sina tassar och han bär en silverbricka med tekoppar och en stor tekanna. Sofia flämtar till. Hon känner genast igen haren. Det är ju samma hare som i Spe-gelslottet presenterade sig som Hubert.

– Ni kallade på mig, säger haren med en entonig röst. Han verkar inte lägga märke till Sofia och Leo, men han ser sorgsen ut, tycker Sofia.

Svarta kungen ställer ner kopparna och tekannen på ett träbord, sedan schasar han iväg Hubert.

– Får det lov att vara en kopp te, säger han sedan i älsk-värd ton, vänd mot barnen.

Sofia och Leo svarar inte. De följer med blicken Huberts mödosamma steg tillbaka ut i trapphuset, innan dörren åter glider igen.

– Skyll er själva, fortsätter han. Synd att tacka nej till en sådan prima kopp te.

– Vad har du gjort med Amalia? frågar Sofia upprört.

– Du menar haren med förklädet, säger Svarta kungen och rycker på axlarna. Hon vägrade tala om var ni var, så jag håller henne inlåst på ett säkert ställe.

Han klappar nöjt på en nyckelknippa som sitter fäst i hans bälte.

– Om det inte hade varit för att den andra haren hade bönat och bett om att få kräla för mig och passa upp hade jag aldrig låtit henne leva. Men nog med struntprat.

Svarta kungen vänder sig till Leo och bränner fast honom med blicken.

– Vet du var vi är? Vi är i Kunskapens källa, fortsätter han, utan att ge Leo någon chans att svara.

Svarta kungen sveper med handen.

– I de här böckerna finns all världens vetskap samlad. Vet du att du kan få allt detta? Svaret på alla frågor. Du Leo, skulle kunna bli världens mäktigaste varelse. Ingen skulle kunna mäta sig med dig i kunskap. Alla skulle se upp till dig! Och du och din syster skulle kunna få regera tillsammans med mig i all evighet.

– Ett evigt liv i ondska, skulle inte tro det, säger Sofia med gäll röst. Vi kanske inte vet allt. Vi kanske inte förstår allt. Men vi har ett hopp om det goda och drömmar om att det finns något bättre än det här. Det kan du inte ta ifrån oss.

Svarta kungen ignorerar Sofia. Han har siktat in sig på

Leo, som inte verkar lika övertygad.

– Leo, min käre Leo, fortsätter han inställsamt och håller fortfarande kvar Leos blick i ett skruvstäd. Jag ska visa dig något som ingen annan vet. Det får bli vår hemlighet. Det finns en bok i ett lönnfack, förstår du, här i biblioteket. I den finns svar på alla dina frågor Leo, svar på alla dina drömmar.

– Svar på alla mina frågor, svar på alla mina drömmar, säger Leo med robotliknande röst.

Sofia ser till sin fasa hur Leo följer efter Svarta kungen till ett av hörnen i rummet. Där mellan två bokryggar, drar han ut en pärm ur en av bokhyllorna och ett litet lönnfack öppnar sig där bakom. Sofia ser i sitt inre hur ytterligare en vit pjäs slås av schackbrädet. Sanningens elixir! Sofia kommer på vad hon måste göra och söker med handen efter silkespåsen vid sitt bälte, men upptäcker då att påsen är borta.

Åh, nej! Den måste ha åkt ur bältet när vi hoppade ner i vattenfallet! tänker hon förtvivlat. Nu är det slut med oss!

Kapitel 19

Sofia tittar sig desperat omkring för att få syn på något som kan få Leo att komma till sans igen. Hon ser ingenting, men börjar höra en röst inom sig som växer sig allt starkare. Det är Sagofarbrorns ord om att ropa på Snöugglan om de skulle råka i riktig knipa.

– Snöuggla, du vita fina varelse! Snälla, hjälp oss! viskar hon så högt hon vågar.

Hon ser genast hur en ljusstråle från solen letar sig in genom ett fönster och lyser rakt på bokhögen på skrivbordet. Sofia smyger dit så tyst och snabbt hon kan. Då ser hon att boken som ligger överst i högen omges av ett läderband

med ett lås. Det måste vara låset som hon letat efter, där den lilla guldnyckeln ska sättas i och vridas om! Hon bara vet det inom sig när hon ser det. Tidens bok står det på pärmen. Sofia sneglar oroligt längre bort i rummet för att se om Svarta kungen har upptäckt henne. Det har han inte. Han är fullt fokuserad på att få Leo att ta emot Kunskapens bok och han är riktigt nära att lyckas. Sofia ser hur Leo sträcker in handen genom lönnfacket för att greppa boken. Hon sliter av guldlänken från halsen och rycker loss nyckeln. Då hörs i samma stund ett illvrål. Svarta kungen har upptäckt henne. Han störtar igenom rummet med draget svärd. Han kommer mot Sofia med den blanka klingan höjd över sitt huvud. Svarta kungens ögon glöder av vrede och hela hans gestalt är skräckinjagande. Sofia lyckas på något mirakulöst sätt ändå få fingrarna att lyda och sätter snabbt nyckeln i låset. Hon famlar först och vrider sedan om. Klick säger det. Klick. Det klickar till en tredje gång. Sedan öppnas boken. Ut från boken strålar ett starkt ljussken som lyser upp och bländar allt i hela rummet. Ett fruktansvärt dån hörs som får både Sofia och Leo att hålla för öronen. De ser hur Svarta kungen helt löses upp framför ögonen på dem och blir till tjock svart rök som sugs rakt in i den öppnade boken. Svart rök tränger också in genom rummets alla öppningar och springor och allt försvinner in i Tidens bok. De ser hur sidorna börjar skaka och sedan bläddra tillbaka av sig själva. Det sista de ser är hur

en stor ormtunga fladdrar ur boken innan den åter sugts in och försvinner bland sidorna. Boken stängs igen och allt blir åter stilla. Kvar finns bara boken och en nyckelknippa.

– Såg du boken, säger Leo. Jag hann uppfatta några ord om krig, förintelse och Styx medan den bläddrade tillbaka. Här, jag ska visa dig.

Innan Sofia hinner stoppa honom tar han tag i läderpärmen, öppnar den och bläddrar några sidor framåt.

– Försiktigt! utbrister hon. Rör den inte! Vad konstigt, säger hon sedan.

Sofia tittar förundrat på bokens sidor. De är alla alldeles blanka.

– Är du säker på att det var text du såg på sidorna? undrar hon.

– Ja det är klart jag är säker, men vi har just sett hur Svarta kungen sugits rakt in i en bok. Är inte det mer konstigt egentligen?

Medan de ännu uttalar de sista orden hör de ett öronbedövande jubel.

– Schack matt!

De ser hur de vita pjäserna hjälps åt att lägga ner Svarta kungen på det rutiga schackbrädet. Sedan reser sig alla de vita fallna pjäserna upp igen och sträcker segervisst upp händerna i luften.

Kapitel 20

En stor folkskara är samlad på den gröna ängen utanför biblioteket. Här finns Tilia från Dimmiga ängars ö och hararna Amalia och Hubert, som Sofia och Leo åter släppt ut i frihet. De hittade dem efter en stunds letande i något som liknade en fängelsehåla under biblioteket. Där fanns även den vita duvan, som tidigare räddade Sofia och Leo undan de två svarta riddarna och många andra djur och människor som på olika sätt stått emot Svarta kungen.

Bland alla samlade finns även ekorren Bombastian, Månstråle och Sagofarbrorn. Alla firar att Sofia och Leo har klarat sitt uppdrag.

– Ni gjorde det, skrattar Tilia. Ni gjorde det faktiskt! Ni har räddat Sagofallen! Nu är vi av med Svarta kungen, en gång för alla!

Sofia och Leo får ta emot varsin blomsterkrans som de sätter på sina huvuden. Hela skaran dansar över de blomsterfyllda ängarna till förtrollande glad musik och toner av flöjter. Ryktet har redan spridit sig och glädjen är stor i hela landet. Fler och fler ansluter till festen ju senare dagen lider.

Efter några uppfriskande glas grapefruktjuice och några sagolikt goda grillspett, som Amalia bjudit dem på, drar Tilia dem åt sidan.

– Nu mina vänner är det dags för er att återvända till er egen värld, säger hon lite sorgset.

– Men Styx har ju tagit över vår värld. Vi har inget att återvända till, säger Sofia förskräckt.

– Då ni vann över Svarta kungen har mycket hänt i er egen värld. Vi vet inte riktigt hur, men våra världar är sammankopplade på något vis, förklarar Tilia.

– Betyder det att vi aldrig får återvända till Sagofallen igen? frågar Leo.

– Det kan man aldrig veta, svarar Tilia med ett hemlighetsfullt leende. Det beror på om Vita kungen, eller Snöugglan som han även kallas, behöver er hjälp. Han har många skepnader. Han kommer i så fall att kalla på er igen, men ni

bestämmer själva om ni vill anta utmaningen.

Efter tårfyllda avsked och flera kramar senare, kliver de båda barnen åter in i den ihåliga eken.

Sofia tittar sig omkring. Var har hon hamnat? De blom-
miga tapeterna och kökssoffan framför henne ser välbekanta
ut. Precis så här såg ju deras kök ut innan Styx invaderade
deras egen värld.

– Sofia, är du snäll och dukar fram glasen?

Norea tittar in med huvudet genom dörröppningen.
Hennes blonda hårsvall ramar in hennes ansikte.

– Mamma! utropar Sofia och slänger sig om halsen på
henne.

– Men gumman. Har du saknat mig? Vi sågs ju för fem
minuter sedan.

Hon låter förvånad, men kramar Sofia tillbaka och stry-
ker henne kärleksfullt över håret.

– Men Styx! Var är Styx? frågar Leo, från köksbordet.

– Vadå Styx? säger Karl, som även han kommer in i kö-
ket och lägger tidningen på fönsterhyllan. Han kliar sig fun-
dersamt över den mörka skäggstubben. Vem är det?

De båda syskonen förstår efter en stund att Tidens bok
måste ha ändrat historiens gång. Deras värld har fått en an-
dra chans, utan Styx. För ingen här har någonsin hört talas
om honom. Sofia och Leo beslutar sig för att hålla äventyret
nära sina hjärtan, men att inte berätta det för någon. För
vem skulle ändå tro dem?

Om författaren

Hanna Blixt är född 1979 och uppvuxen i Leksand, Dalarna. Hon har en fil kand i Medie- och kommunikationsvetenskap och debuterade 2016 med fantasyromanen *Styx märke*. Året därpå kom *Svarta damen*, den andra delen i Sagofallen-serien, följt utav *Vita löparen*. Sagofallen-serien kommer innehålla sju böcker.

Foto: Maria Hjort

Författarplattform

Facebook: Hanna Blixt - Writer

Instagram: hanna_blixt_writer

Instagram: sagofallenserien

Hemsida: www.hannablixt.com

Författarens TACK

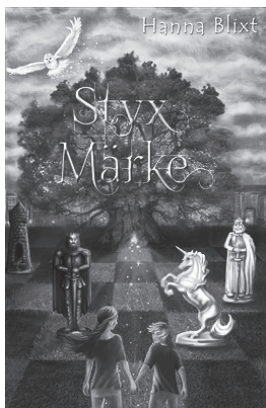
Till min fantastiska familj - för allt stöd.

Therése Larsson - för dina grymma illustrationer.

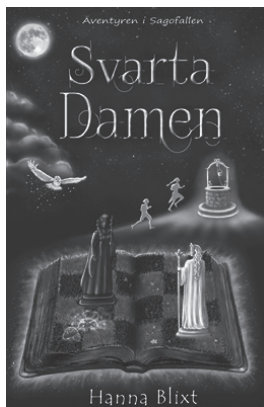
Till alla er som har läst boken, stöttat och uppmuntrat mig på olika sätt. Utan er - inga böcker!

Mer av Hanna Blixt:

Äventyren i Sagofallen

Del 1

Del 2

Del 3

Missa inte de andra delarna i den populära serien Äventyren i Sagofallen! Serien kommer att innehålla sju böcker där varje bok är riktiga bladvändare som håller läsaren i sitt grepp till sista sidan.

Sagt om böckerna i Äventyren i Sagofallen:

”Årets bästa fantasy/ungdomsbok” - iminbokhylla

”Barn- och ungdomsfantasy när den är som allra bäst”
- Maddes Bokblogg

”Karaktärerna är så härliga. Handlingen är spännande och underhållande och jag älskade språket som är så målande och vackert.” - Bokugglor blogg

Fjärde delen i Äventyren i Sagofallen

Hösten
2018

Äventyren i Sagofallen

Magiska Rustningen

Ny spännande bok!

Sommaren
2018

ÄVENTYREN PÅ HILDASHOLM

M A L U M

HANNA BLIXT

De tre vännerna Maja, Svante och Ludde får veta att den ondskefulle härskaren Malum hotar att ta över världen. Malums strategi är att erövra människors hjärnor och göra så att de inte kan slita sig från mobilen, ens för en minut.

Av någon anledning har Malum svårt att ta över Leksand, som varje år lockar tusentals turister från hela världen och som har världens största midsommarfirande. De tre vännerna får veta att Malum inte tycker om traditioner och kultur och sätter ihop en plan för att stoppa honom.

Men har de rätt? Är det verkligen föremål som står för traditioner och kultur som kan stoppa Malum, eller är det något annat?

”Jättespännande och välskriven” – Agnes Lindholm,
Augustprisambassadör

”Så otroligt spännande! - Alex 12 år

”Bästa boken jag har läst” - Olivia 11 år

